

บทนำ

ยามราตรีมีกลิ่นมนุษย์เหม็นหึ่งไปหมด นักถอดจิตหยุดนิ่งอยู่ใต้ต้นไม้แล้วสูดจุมุกดม ขนสีน้ำตาลเทาดูกระด้างกระด่างไปด้วยเงามืด สายลมแผ่วอวลกลิ่นสนนำพากลิ่นมนุษย์มาหา มันโดดเด่นเหนือกลิ่นที่อ่อนจางกว่านั้น ซึ่งบ่งบอกถึงหมาจิ้งจอก กระต่ายป่า แมวน้ำควางหนุ่ม และแม้กระทั่งหมาป่า นักถอดจิตรู้ว่าสัตว์เหล่านั้นคือกลิ่นอายของมนุษย์ด้วยเช่นกัน มันคือกลิ่นฉุนเหม็นเปรี้ยวของหนังสัตว์เก่าๆ ไร้ชีวิต ซึ่งเกือบจะถูกกลิ่นควันไฟ โลหิต และซากเน่าเปื่อยที่รุนแรงกว่ากลบฝังไว้ข้างใต้ มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่ถลกหนังสัตว์ป่าเพื่อเอาหนังและขนมาสวมใส่

นักถอดจิตไม่กลัวพวกมนุษย์เหม็นอย่างหมาป่า ความเกลียดชังและความหวาดโหดขดอยู่ในท้องขณะที่ยังมันส่งเสียงคำรามต่ำออกมา เพื่อร้องเรียกพี่ชายตาเดียวและน้องสาวตัวเล็กจอมเจ้าเล่ห์ เพื่อนร่วมฝูงไล่กวาดตามหลังมาติดๆ ขณะที่มันพุ่งทะยานฝ่าต้นไม้ พวกนั้นก็ได้กลิ่นนั้นด้วย เขามองผ่านดวงตาของพวกมันและเหลือบเห็นตัวเองอยู่ข้างหน้าด้วยขณะที่วิ่งไป ลมหายใจอุ่นๆ กรุ่นควันขาว ลอยออกมาจากขากรรไกรยาวสีเทาของฝูง น้ำแข็งจับตัวอยู่ระหว่างอุ้งตีน แข็งโป๊กดังก้อนหิน แต่ตอนนี้การล่ากำลังเข้มข้น เหี่ยวอยู่ข้างหน้านี้แล้ว *เนื้อ* นักถอดจิตคิด *อาหาร*

มนุษย์ที่อยู่ลำพังนะไร้พิษสง แม้จะมีร่างกายใหญ่โตแข็งแรง สายตาเฉียบคม แต่หูพวกนั้นกลับตึงและจุมุกก็ไม่รับรู้กลิ่น กวางกับกวางเอลก์ และแม้กระทั่งกระต่ายป่ายังร้องไวเสียกว่า ส่วนหมีและหมีป่าก็ต่อสู้อย่างได้ดุนกว่า

ทว่ามนุษย์ที่อยู่เป็นกลุ่มจะอันตราย เมื่อพวกเขาเข้าไปใกล้เหยื่อ นักถอดจิตก็ได้ยินเสียงลูกอ่อนกำลังร้องไห้จ้า เสียงกองหิมะที่ตกลงมาเมื่อคืนก่อนแตกเปรี๊ยะอยู่ที่ใต้เตียงนั่นเองต่างๆ ของมนุษย์ ได้ยินเสียงแกรกๆ ของแผ่นหนังแข็งกับเขี้ยวเล็บยาวสีเทาที่พวกมนุษย์ถืออยู่

ดาบ เสียงในกายเขากระซิบ หอก

พื้นน้ำแข็งงอกออกมาจากต้นไม้และกำลังแยกเขี้ยวลงมาจากกิ่งไม้สีน้ำตาลแห้งโกร๋น ไม้ตายเดียวตะลุยกว่าพุ่มไม้ ตะกุกหิมะพุ่งกระจายขึ้นมาเพื่อนร่วมฝูงตามติดไปด้วย ทั้งปีนเนินเขา ไต่ลงทางลาดเลยถัดไป จนกระทั่งผืนป่าแหวกออกตรงหน้าและพวกมนุษย์ก็อยู่ตรงนั้น หนึ่งในนั้นเป็นตัวเมียห่อผ้าขนสัตว์ที่นางกอดไว้แน่นคือลูกอ่อน เก็บนางไว้ท้ายสุด เสียงนั้นกระซิบตัวผู้ลึกลับอันตราย พวกนั้นกำลังร้องคำรามใส่กันอย่างที่มนุษย์ชอบทำ แต่นักถอดจิตได้กลิ่นความหวาดกลัวของพวกมันอยู่ ราชหนึ่งในนั้นมีเขี้ยวไม้สูงเท่าตัว เขาเหวี่ยงมัน แต่เมื่อนั้นสุนัขจริกและเขี้ยวไม้ก็กระเด็นลอยสูงขึ้นไป แล้วฝูงหมาป่าก็เข้าจุม

พี่ชายตาเดียวของมันพุ่งชนเจ้าคนเหวี่ยงเขี้ยวไม้ล้มหงายลงไปในกองหิมะแล้วฉีกคอหอยขณะที่เขาต่อสู้ดิ้นรน เจ้าน้องสาวแอบผลุบไปอยู่ด้านหลังตัวผู้ อีกรายและโจมตีเข้าไปจากข้างหลัง มันจึงเหลือตัวเมียและลูกอ่อนให้จัดการ

นางเองก็มีเขี้ยวเช่นกัน อันเล็กๆ ทำจากกระดูก แต่นางทำมันหลุดมือเมื่อซากรไรกรของนักถอดจิตจับข้อมือฯฯ ขณะที่ล้มลง นางก็เอาแขนทั้งสองข้างโอบกอดลูกอ่อนที่กำลังร้องไห้ลั่น ใต้ขนเฟอร์ห่มกายของนางตัวเมียนั้นมีแต่หนังหุ้มกระดูก แต่เต้าของนางมีน้ำนมอยู่เต็มปรี ส่วนเนื้ออันหอมหวานที่สุดอยู่บนตัวลูกอ่อน เจ้าหมาป่าเก็บชิ้นส่วนเลิศเลอที่สุดให้พี่ชาย ขณะที่ฝูงหมาป่าเต็มท้องตัวเองให้อิ่ม หิมะที่จับตัวแข็งอยู่รอบๆ ซากศพก็แปรเปลี่ยนเป็นสีชมพูและแดง

ไกลออกไปหลายโยชน์ ในกระท่อมที่มีห้องเดียวทำจากโคลนกับฟางพื้นห้องเป็นดินอัดแข็ง หลังคามุงใบไม้แห้ง มีปล่องควันหนึ่งปล่อง วาเรเมียร์กำลังตัวลั่นสะท้าน ไอโหลกๆ พलगเสียวริมฝีปาก ดวงตาแดงก่ำ ริมฝีปากแห้งแตก ลำคอแห้งผากเป็นผง ทว่าขณะที่ห้องบวมเป่งกำลังร้องหาอาหาร

หล่อเลี้ยง ปากของเขากลับชุ่มไปด้วยรสเลือดและไขมัน เนื้อทารก เขาคิด และนึกถึงบัมพ์ขึ้นมา เนื้อมนุษย์ นี่เขาตกต่ำถึงขั้นหิวกระหายอยากกิน เนื้อมนุษย์แล้วเหียวหรือ เขาแทบจะได้ยินแสบกอนตะคอกใส่เขาเลย “มนุษย์ อาจกินเนื้อสัตว์ป่าและสัตว์ป่าก็อาจกินเนื้อมนุษย์ แต่มนุษย์ที่กินเนื้อมนุษย์ ด้วยกันนะน่าขยะแขยง”

น่าขยะแขยง นั่นเป็นคำโปรดของแสบกอนเสมอ น่าขยะแขยง น่าขยะแขยง น่าขยะแขยง การกินเนื้อมนุษย์เป็นเรื่องน่าขยะแขยง การสมสู่กับหมาป่าในคราบหมาป่าเป็นเรื่องน่าขยะแขยง และการยัดร่างมนุษย์คนอื่น ก็ถือเป็นเรื่องน่าขยะแขยงที่สุดในบรรดาเรื่องทั้งหมด แสบกอนนั้นอ่อนแอ หวาดกลัวพลังของตัวเอง มันร้องให้ครวญครางจนตายไปตามลำพังขณะที่ข้า ฉีกกระชากพรากชีวิตที่สองของมันไป วาเรเมียร์สวาปามหัวใจของมันเองเลย มันสอนอะไรข้ามากมายหลายอย่าง และสิ่งสุดท้ายที่ข้าเรียนรู้จากมันก็คือ รสชาติของเนื้อมนุษย์

แต่นั้นก็เป็นไปในคราบของหมาป่า เขาไม่เคยกินเนื้อมนุษย์ด้วยฟันมนุษย์เลย แต่เขาจะไม่หวงห้ามเพื่อนร่วมฝูงมิให้กินอาหารอันโอชะดอก พวกหมาป่าอดอยากเจียนตายพอกๆกับเขา ทั้งผมมซุบ หนวดเหน็บ และหิวโหย ส่วนพวกเหี้ย...ชายสองหญิงหนึ่งกับทารกในอ้อมแขน กำลังหนีจากความปราศัยมาสู่ความตาย ถึงยังงี้เดี๋ยวพวกนั้นก็ต้องตายอยู่แล้ว ไม่จากความหนาวเหน็บก็ความอดอยาก แบบนี้น่ะดีกว่า รวดเร็วกว่า ข้าเมตตาแล้ว

“เมตตา” เขาพูดออกมาดังๆ ลำคอแห้งแสบ ทว่าก็รู้สึกดีที่ได้ยินเสียงมนุษย์อีกครั้ง แม้จะเป็นเสียงตัวเองก็ตาม อากาศส่งกลิ่นเชื้อราและความเปียกชื้น พื้นดินเย็นแข็ง และกองไฟที่ส่งควันออกมามากกว่าความร้อน เขาขยับเข้าไปใกล้เปลวไฟเท่าที่จะกล้าพอ ตัวสั่นเทาสลับกับไอโซลกๆ สีข้างตรงที่แผลฉีกกำลังปวดตบๆ เลือดชุ่มทางแกงลงไปถึงเข่า และแห้งแข็งเกรอะกรังเป็นสีน้ำตาล

ทิสเซลเตือนเขาไว้ว่านั่นอาจเกิดขึ้น “ข้าเย็บแผลให้อย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้ว” นางบอก “แต่เจ้าต้องพักให้แผลสมาน ไม่งั้นเนื้อก็จะฉีกอีก”

ทิสเซลเป็นสหายร่วมทางรายสุดท้ายของเขา นางเป็นเมียหอกหนังเหนียว

เยี่ยงรากไม้แก่ ใบหน้าเต็มไปด้วยหยด กร้านลมเหียวยับย่น ส่วนรายอื่นๆ ที่พวกเขาไประหว่างทาง พวกนั้นหายไปทีละรายๆ โดยรั้งทำยอยู่หรือไม่ก็ รุดไปข้างหน้า เพื่อหาทางกลับหมู่บ้านเก่าของตน หรือไม่ก็แม่น้ำน้ำนมหรือ หมู่บ้านฮาร์ตโฮม หรือไม่ก็ไปตายเพียงลำพังในป่า วาเรเมียร์ไม่รู้และไม่สน ข้าหน้าจะยี่ดั่งพวกมันสักรายชะตอนที่ยังมีโอกาส หนึ่งในไอ้แฝด ไม่ก็ชาย ตัวโตมีแผลเป็นบนหน้า หรือไม่ก็ไอ้หนุ่มหัวแดงนั้น แต่ตอนนั้นเขากำลัง หวาดกลัว หนึ่งในพวกนั้นอาจตระหนักได้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น แล้วหันมา ทำร้ายปลิดชีพเขา แถมคำพูดของแขกก่อนก็ตามหลอกหลอนเขา โอกาส จึงหลุดลอยไป

หลังจากการสู้รบนั้น มีพวกเขาหลายพันรายที่กระเสือกกระสนเข้าไป มาในสภาพหิวโหยและหวาดกลัว เพื่อหนีจากการสังหารหมู่ที่เกิดกับตัว ณ ฝาก่าแพง บ้างก็พูดถึงการกลับถิ่นฐานที่ทอดทิ้งมา บ้างก็พูดถึงการเตรียม บุกโจมตีประตูเป็นครั้งที่สอง แต่ส่วนใหญ่กลับสับสนหลงทาง คิดไม่ออกว่า จะไปแห่งไหนดีหรือทำอะไร พวกนั้นหนีเอาชีวิตรอดจากพวกอีก่าผ้าคลุมไหล่ดำ และอัศวินในชุดเกราะเหล็กสีเทามาได้ แต่ศัตรูที่ตืดตันกว่านั้นกำลังย่องตามมา อยู่ในตอนนี้ มีซากศพเพิ่มมากขึ้นทุกวันตามรายทาง บ้างก็ตายด้วยความ หิวโหย บ้างก็เพราะความหนาวเหน็บ บ้างก็เพราะโรคภัย ส่วนรายอื่นๆ ก็ถูก สังหารด้วยฝีมือของคนที่เคยเป็นพี่น้องร่วมรบ ยามเมื่อเดินทัพลงใต้ไปกับ มานซ์ เรย์เดอร์ พระราชานอกฝาก่าแพง

มานซ์สิ้นท่าแล้ว ผู้รอดชีวิตต่างบอกข่าวแก่กันด้วยน้ำเสียงสิ้นหวัง มานซ์ถูกจับตัวไป มานซ์ตายแล้ว “ฮาร์มาตายแล้ว มานซ์ถูกจับ ส่วนพวก ที่เหลือก็เงินหนทั้งเราไป” ทิลเซลอ้างเช่นนั้นขณะที่เย็บแผลให้เขา “ทอร์มุนด์, ไอ้ซีแยะ, ชายหกชีวิต พวกโจรที่กล้าหาญทั้งหมดนั้น ตอนนี้อยู่กันหายหัว ไปไหนล่ะ”

นางจำข้าไม่ได้ วาเรเมียร์ตระหนักได้ในตอนนั้นเอง ก็จำได้ยังไงละ เมื่อไม่มีพวกสัตว์ป่าอยู่ด้วย เขาก็ไม่ได้ดูเหมือนชายผู้ยิ่งใหญ่อะไรเลย ข้าคือ วาเรเมียร์หกชีวิต ผู้กินดื่มกับมานซ์ เรย์เดอร์ เขาตั้งชื่อให้ตัวเองว่าวาเรเมียร์ เมื่ออายุสิบขวบ ชื่ออันเหมาะเจาะสำหรับท่านลอร์ด ชื่ออันควรค่าแก่บทล่านำ

ชื่ออันยิ่งใหญ่ที่น่าเกรงขาม แต่เขากลับวิ่งหนีพวกอีการาวกับกระต่ายตื่นตูม ท่านลอร์ดวาระเมียร์ผู้นำเกรงขามกลายเป็นไอ้ขี้ขลาดไปแล้ว แต่เขาหนีไม่ได้ที่จะให้นางรัฐเซ่นนั้น เขาจึงบอกนางเมียบอกว่าตัวเองชื่อแฮกคอน หลังจากนั้น เขาก็สงสัยว่าทำไมชื่อ นั้นจึงหลุดออกจากปากในบรรดาชื่อทั้งหมดที่เขาน่าจะเลือกใช้ *ข้าก็กินหัวใจและดื่มเลือดของมัน แต่มันก็ยังตามหลอกหลอนข้าอยู่ดี*

วันหนึ่งขณะที่ทั้งสองกำลังหลบหนี ชายบนหลังม้าได้ควมม้าสีขาวพอมชูบวิ่งหือทะลุผืนป่า มาตะโกนบอกว่าพวกเขาทั้งหมดควรเดินทางไปยังแม่น้ำน้ำนม และบอกว่าไอ้ขี้แยกำลังรวบรวมนักรบเพื่อข้ามสะพานหวัะวงโลกไปยังดาร์-ทาวเวอร์ หลายรายตามเขาไป แต่ก็มีความรายกว่านั้นที่ไม่ได้ตาม หลังจากนั้น ก็มีนักรบหน้าตาถมึงทิงในชุดขนเฟอร์และอำพัน เดินเตร่จากกองไฟหุงต้มกองหนึ่งไปยังอีกกอง เพื่ออยู่ให้ผู้รอดชีวิตทั้งหมดมุ่งหน้าขึ้นเหนือไปหลบภัยในหุบเขาของพวกเรนน วาระเมียร์ไม่เคยได้รู้ว่าเหตุใดมันจึงคิดว่าที่นั้นจะปลอดภัย ในเมื่อพวกเรนนเองนั่นละที่หนีออกมาจากสถานที่แห่งนั้น ทว่าคนเป็นร้อยๆก็ตามมันไป คนอีกหลายร้อยจากไปกับนางแมมดปา ซึ่งมีนิมิตขึ้นมาว่ากองเรือหนึ่งกำลังจะมาชนพวกชนอิสระลงได้ “เราต้องไปหาทะเล” แม้ไม่ลร้องบอก แล้วผู้ที่นับถือเขาก็หันเลี้ยวไปทางตะวันออก

วาระเมียร์อาศัยอยู่ในกลุ่มคนพวกนั้นไปแล้วถ้าเพียงแต่ร่างกายจะแข็งแรงกว่านี้ ทว่าทะเลนั้นทั้งหมดหม่น เย็นเยียบ และอยู่ไกลออกไป ซึ่งเขารู้ตัวว่าไม่มีทางมีชีวิตรอดจนได้เห็นมันดอก เขาตายมาแล้วเก้าครั้ง และตอนนี้ก็กำลังจะตาย หนนี้จะเป็นการตายที่แท้จริง *ผ้าคลุมไหล่หนังกระรอก* เขานึกขึ้นมาได้ *มันแอมิตแดงข้าเพราะผ้าคลุมไหล่หนังกระรอก*

เจ้าของผ้าคลุมไหล่จะตายไปแล้ว ศีรษะด้านหลังของนางถูกดบับแหลก และเป็นก้อนนุ่มๆสีแดง แทรกด้วยเศษกระดูกเป็นหย่อมๆ แต่ผ้าคลุมไหล่ของนางดูอ่อนหนาดี ตอนนั้นหิมะกำลังตกลงมา วาระเมียร์ทำผ้าคลุมไหล่ตัวเองหายไปทีพากำแพง หนังสือตัวปูนอน ชุดชั้นในผ้าขนสัตว์ รองเท้าบูตหนังแกะ ถุงมือขนเฟอร์ เหล้าน้ำผึ้งสำรองและอาหารที่กักตุนไว้ กระจุกผมที่เขาเก็บมาจากสตรีที่นอนด้วย แม้แต่ห่วงแขนทองคำที่มานซี้ให้ ทั้งหมดล้วนสูญหาย และถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง *ข้าถูกเผา แล้วก็ตาย แล้วก็วิ่งหนี กิ่งบัวด้วยความ*

เจ็บปวดและหวาดกลัว ความทรงจำนั้นยังคงทำให้เขาอับอาย แต่ก็ไม่ใช่เขาคนเดียวดอก คนอื่นๆ ก็วิ่งหนีเหมือนกัน เป็นร้อยๆ เป็นพันๆ เลย เราแพ้ศึกนั้น พวกอัศวินโผล่มา สวมชุดเกราะเหล็กกล้าไว้เต็มทวน และฆ่าฟันทุกๆ คนที่อยู่สู้ ถ้าไม่หนีก็ต้องตาย

ทว่ากรวิ้งหนีให้พ้นความตายไม่ใช่เรื่องง่าย ดังนั้นเมื่อวาระเมียร์พบศพสตรีในป่า เขาจึงคุกเข่าลงปลดผ้าคลุมไหล่ของนาง โดยไม่เห็นเด็กชายคนนั้นเลยจนกระทั่งแกพุ่งออกมาจากที่ซ่อน และแหงมิตเล่ยมยาวทำจากกระดูกลงไปทีสีข้าง และกระชากผ้าคลุมไหล่ออกจากนิ้วที่กำแน่น “แม่ของแก” ทิสเซลบอกเขาในภายหลัง เมื่อเด็กชายวิ่งหนีไปแล้ว “ผ้าคลุมไหล่ของแม่แกนะ แล้วพอแกเห็นเจ้ากำลังปล้นนาง...”

“นางตายแล้ว” วาระเมียร์ว่า และแบหน้าเมื่อเข็มเย็บทำจากกระดูกแห่งทะเลผิวเนื้อ “ใครสักคนตีหัวนางแบะ อีกลักตัว”

“ไม่ใช่อีกล่า พวกมนุษย์เท้าเขาต่างหาก ข้าเห็นกับตา” เข็มเย็บของนางดึงแผลฉีกเหวอะที่สีข้างของเขาให้ปิดลง “พวกคนเถื่อนทั้งนั้น แล้วนี่มีใครเหลืออยู่จะทำให้พวกมันแข็งได้ละ” ไม่มีเลย ถ้ามันตายไปแล้ว พวกซนอิสระก็ชะตาขาดแน่ พวกเรนน์ พวกยักษ์ พวกมนุษย์เท้าเขา พวกมนุษย์ถ้ำที่ตะไปพันตัวเองจนแหลม แล้วยังพวกคนจากชายฝั่งตะวันตกพร้อมรถลากทำจากกระดูกนั้นอีก...พวกนั้นทั้งหมดก็จะชะตาขาดด้วย แม้แต่พวกอีกล่าพวกมันอาจจะยังไม่รู้ตัว แต่ไอ้พวกซนชั่วหมัดนั้นก็จะมอดม้วยไปกับคนอื่นๆ ที่เหลือ คัทรูกำลังรูก็คืบมาแล้ว

เสียงแหบห้าวของแฮกกอนดังสะท้อนก้องในหัวของเขา “เจ้าจะตายอีกหลายครั้ง เจ้าหนู และทุกๆ ครั้งก็จะเจ็บปวดทรมาน...แต่เมื่อความตายที่แท้จริงมาเยือน เจ้าจะกลับมามีชีวิตอีกครั้ง ชีวิตที่สองนั้นเรียบง่ายและหอมหวานกว่า คนว่ากันอย่างนั้น”

อีกไม่นานวาระเมียร์ทกชีวิตก็จะได้รับความจริงในข้อนั้นแล้ว เขาได้กลิ่นความตายที่แท้จริงในควันไฟที่ลอยจูนในอากาศ รับรู้ถึงมันได้ในความร้อนใต้ฝ่ามือยามเมื่อเขาสอดมันลงไปใต้เสื้อผ้าเพื่อแตะแผล ทว่าความเย็นยะเยือกก็อยู่ในกายเขาด้วยเช่นกัน ลีกลงไปในกระดูก คราวนี้เป็นความหนาวเย็นนั้นละ

ที่จะสังหารเขา

ความตายครั้งล่าสุดของเขาเป็นเพราะไฟ *ข้าถูกเผา* ในตอนแรกขณะกำลังหลับนอน เขานึกว่าพลธนูสักรายบนผากำแพงยิงธนูไฟใส่...แต่ไฟนั้นมาจากภายในกาย มันเผาเผาเขา แล้วยังความเจ็บปวดนั้นอีก...

วาระเมียร์ตายไปแล้วเก้าครั้งก่อนหน้านั้น ครั้งหนึ่งเขาเคยตายจากการถูกหอกแทง อีกครั้งจากเขี้ยวหมีที่ฝังลงในลำคอ และอีกครั้งท่ามกลางกองเลือด ขณะที่เขานำลูกที่ตายในครรภ์ออกมา เขาตายเป็นครั้งแรกตอนอายุแค่หกขวบ เมื่อขวานของบิดาฟาดเจาะทะลุกะโหลก ทว่าแม้แต่นั้นก็ยังไม่ทรมาณแสนสาหัสเท่าเปลวไฟในช่องท้อง ซึ่งลามเลียไปตามปีกและ *กลืนกิน* เขา เมื่อเขาพยายามจะตีปีกบินหนี ความตระหนกตกใจก็พัดให้เปลวไฟโหมกระพือลุกไหม้ร้อนแรงขึ้นอีก ช่วงขณะหนึ่งนั้นเขากำลังพุ่งทะยานขึ้นไปเหนือผากำแพง ดวงตาอินทรีมองสังเกตความเคลื่อนไหวของคนที่อยู่เบื้องล่าง แล้วจากนั้นเปลวเพลิงก็แปรเปลี่ยนให้หัวใจของเขากลายเป็นถ้ำถ่านไหม้เกรียม และส่งผลให้ดวงจิตของเขาร่องโหยหวนกลับมาอยู่ในเนื้อหนังของตนเอง เขาเป็นบ้าไปชั่วครู่หนึ่ง แม้แต่ความทรงจำนั้นก็เพียงพอจะทำให้เขาสะดุ้งตัวสั่นเทาขึ้นมาแล้ว ตอนนั้นเองที่เขาสังเกตเห็นว่ากองไฟดับลงแล้ว

มีเพียงท่อนไม้ไหม้เกรียมสีดำเทากองยุ่งเหยิงเหลืออยู่ รวมถึงถ่านสองสามก้อนที่ยังลุกเรืองอยู่ในขี้เถ้า *ยังมีควันอยู่ ก็แค่ต้องใส่พื้นเพิ่ม* วาระเมียร์กัดฟันกรอดต่อสู้กับความเจ็บปวด ขณะคลานไปยังกองกิ่งไม้หักๆ ซึ่งทิสเซลเก็บรวบรวมเอาไว้ก่อนที่นางจะออกไปล่าสัตว์ เขาโยนกิ่งไม้สองสามกิ่งลงไปบนขี้เถ้า “ติดสิ” เขาเอ่ยเสียงแหบ “*ไหม้สิ!*” เขาเป่าลมใส่ถ้ำถ่านและสวดภาวนาไร้ถ้อยคำในใจต่อทวยเทพไร้นามแห่งพงไพร เนินเขา และทุ่งหญ้า ทวยเทพไม่ตอบสนองอันใด หลังจากผ่านไปสักพัก ควันไฟก็หยุดลอยขึ้นมาด้วยเช่นกัน กระพ้อมเล็กๆ เริ่มเย็นลงกว่าเดิมแล้ว วาระเมียร์ไม่มีหินเหล็กไฟ ชีโต้ หรือเศษไม้แห้งๆ เขาไม่มีทางจุดไฟให้ลุกขึ้นมาใหม่อีกครั้งได้เลย ด้วยตัวเองนะไม่มีทาง “ทิสเซล” เขาร้องเรียก เสียงของเขาแหบแห้ง และแผ่วไปด้วยความเจ็บปวด “*ทิสเซล!*”

นางมีคางยื่นแหลม จมูกแบน แก้มข้างหนึ่งมีไฟซึ่งมีขนสีดำสีส้มยื่นออก

ออกมา ใบหน้าอัปลักษณ์และหยาบกระด้าง แต่เขาก็รู้ว่าตัวเองจะยอมแทบทุกอย่างเพื่อให้ได้เหลือบเห็นใบหน้านั้นที่ประตูกระท่อม *ข้าน่าจะยึดร่างนางมาซะก่อนที่นางจะจากไป* นางไปนานแค่ไหนแล้วหนอ สองวัน หรือสาม วาเรเมียร์ไม่แน่ใจ ภายในกระท่อมนั้นมืดมิด และเขาก็หลับๆตื่นๆมาตลอด ไม่เคยรู้แน่แท้เลยจริงๆว่าด้านนอกเป็นกลางวันหรือกลางคืน “รอนี้” นางบอก “ข้าจะกลับมาพร้อมอาหาร” ดังนั้นเขาจึงรออยู่เยี่ยงไอ้ที่ม และฝันถึงแฮกกอน กับบัมพ์ และความผิดทั้งหลายทั้งปวงที่เขาทำมาตลอดชีวิตอันยาวนาน ว่าวันคืนได้เคลื่อนคล้อยไป แต่ทิสเซลก็ยังไม่กลับ *นางจะไม่กลับมาอีกแล้ว* วาเรเมียร์สงสัยว่าเขาได้เผยไต้ออกมาหรือเปล่า แค่มองดูเขาแล้วนางบอกได้หรือไม่ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ หรือว่าเขาเพื่ออะไรออกมาตอนกำลังหลับฝัน เพราะพิษไข้กัน

น่าขยะแขยง เขาได้ยืนแฮกกอนพุดขึ้น รวากับว่าเขาอยู่ ณ ที่นี้ในห้องนี้เลย “นางก็แค่เมียหอกอัปลักษณ์คนหนึ่ง” วาเรเมียร์บอกเขา “ข้าเป็นชายผู้ยิ่งใหญ่ ข้าคือวาเรเมียร์ นักถอดจิต นักสลักร่าง ไม่ถูกต้องเลยที่นางจะอยู่รอด ส่วนข้าจะต้องตาย” ไม่มีใครตอบกลับ ไม่มีใครอยู่ ณ ที่นั้น ทิสเซลจากไปแล้ว นางทอดทิ้งเขา เหมือนกับคนอื่นๆทั้งหมด

แม่ของเขาเองก็ทอดทิ้งเขาเช่นกัน *แม้อธิงให้ให้บัมพ์ แต่ไม่เคยอธิงให้ให้ข้า* เช้าวันที่พ่อตั้งกระชากเขาลงจากเตียงและนำตัวเขาไปส่งให้แฮกกอน แม่ไม่ยอมมองเขาเลยด้วยซ้ำ เขากรีตร้องถึงเตะขณะถูกลากเข้าป่า จนกระทั่งพ่อตบหน้าเขาเข้าให้และบอกให้หุบปาก “เจ้าต้องไปอยู่กับพวกเดียวกัน” พ่อพุดแค่นั้นเมื่อโยนร่างเขาลงไปอยู่แทบเท้าแฮกกอน

พ่อพุดไม่ผิดดอก วาเรเมียร์คิดขณะที่ตัวลั่นสะท้านขึ้นมา แฮกกอนสอนอะไรข้ามากมายหลายอย่าง มันสอนข้าให้ล่าสัตว์ จับปลา สอนวิธีแล่ซากสัตว์ ถอดกระดูกปลา วิธีเดินป่าไม่ให้หลง มันยังสอนวิธีของนักถอดจิตและความลับของนักสลักร่าง แม้ว่าพรสวรรค์ของข้าจะทรงพลังกว่ามัน

หลายปีหลังจากนั้น เขาได้พยายามตามหาพ่อแม่ เพื่อบอกว่าลัมพ์ของพวกเขาได้กลายเป็นวาเรเมียร์หกชีวิตผู้ยิ่งใหญ่แล้ว แต่ทั้งสองได้เสียชีวิตและถูกเผาไฟไปแล้ว กลายเป็นส่วนหนึ่งของต้นไม้และลำธาร ของก้อนหินและ

แผ่นดิน สูฟงซูลีและซีเก๋่า นั่นคือสิ่งที่พวกแม่มดป่าบอกแม่ของเขาในวันที่บัมพ์ตาย ลัมพ์ไม่ยอมกลายเป็นก้อนดิน เด็กชายไฟฝันถึงวันที่พวกกวีจะขับขานถึงวีรกรรมของเขาและพวกสาวสวยจะจุมพิตเขา เมื่อโตขึ้นข้าจะเป็นพระราชานอกผากำแพง ลัมพ์สัญญากับตัวเอง เขาไม่เคยได้เป็นแต่ก็ใกล้เคียง วาเรเมียร์ทกชีวิตคือชื่อที่คนหวาดกลัว เขาซีหลังหมีหิมะสูงสิบสามฟุตไปทำศึกเลี้ยงหมาป่าสามตัวกับแมงเงาเป็นซีซ่า และนั่งทงขามือของมานซ์ เรย์เดอร์ มานซ์เองนั่นแหละที่พาข้ามาที่นี่ ข้าไม่น่าฟังมันเลย ข้าน่าจะเข้าไปสิงร่างหมีของข้า แล้วฉีกร่างมันเป็นชิ้นๆซะ

ก่อนเจอกับมานซ์ วาเรเมียร์ทกชีวิตก็เป็นคล้ายท่านลอร์ดอยู่ๆ ทยอยๆ เขาอยู่ลำพังในบ้านท่าจากไม้ซุง โคลน และมอสส์ ซึ่งเคยเป็นของแฮกคอนมาก่อน และมีสัตว์ป่าคอยรับใช้ หมูบ้านนับโหลจะแสดงความคารวะเขาด้วยขนมปัง เกลือ และน้ำแอมป์บีลหมัก นำผักผลไม้จากสวนของพวกตนมาให้ ส่วนเนื้อสัตว์เขาเป็นคนหาเอง เมื่อใดก็ตามที่เขาปรารถนาสตรีสักราย เขาก็จะส่งแมงเงาไปย่องตามนาง แล้วสาวรายใดก็ตามที่เขาหมายตาก็จะตามกลับมาที่เตียงของเขาอย่างว่าง่าย บ้างก็มาพร้อมน้ำตา ไซ้ แต่ก็มาอยู่ดี วาเรเมียร์มอบเมล็ดพันธุ์ของตนให้พวกนาง เอาปอยผมของพวกนางเก็บไว้เป็นที่ระลึก แล้วส่งพวกนางกลับไป บางครั้งบางครั้งววีรบุรุษประจำหมู่บ้านบางคนก็จะโผล่มาพร้อมดอกไม้เพื่อสังหารสัตว์ร้าย และช่วยชีวิตน้องสาว คนรัก หรือลูกสาวของตน เขาสังหารคนพวกนั้น แต่ไม่เคยทำร้ายผู้หญิง บางรายเขาก็มอบลูกใส่ในครรภ์ให้ด้วยซ้ำ ตัวเล็กจิ๋ว กระฉ้อร่อยเหมือนลัมพ์ แต่ไม่มีสักรายที่มีพรสวรรค์ติดตัว

ความหวาดกลัวผลักดันให้เขาลุกขึ้นมายืนโซเซ วาเรเมียร์เอามือกดศีรษะเพื่อห้ามเลือดที่ซึมออกจากบาดแผล พลงงถลาไปที่ประตู เลิกหนังสัตว์รุงรังที่ห้อยคลุมปิดอยู่ออก และเผชิญหน้ากับกำแพงสีขาว หิมะ ไม่น่าแปลกใจเลยที่ข้างในมีตมิดกฐันควั่นขึ้นมาขนาดนี้ หิมะที่กำลังตกฝังกลบกระท่อมแล้ว

เมื่อวาเรเมียร์ต้นกำแพงนั้น หิมะซึ่งยังคงเปียกชุ่มก็แตกกลมเปิดทางให้ ยามราตรี ณ ด้านนอกเป็นสีขาวเหมือนความตาย ก้อนเมฆบางๆ ลีซีตเผือดกำลังพะเน้าพะนอดวงจันทร์สีเงิน ขณะที่ดารานับพันมองดูอยู่อย่างเยือกเย็น

เขามองเห็นรูปร่างโหนกนูนของกระท่อมหลังอื่นๆ ใต้กองหิมะ เลยถัดจากพวกมันไปคือเงาจางๆ ของต้นเวียร์วู้ดที่ถูกหุ้มเกราะด้วยน้ำแข็ง เห็นเขาทางใต้และตะวันตกเป็นผืนป่ากว้างสีขาวยาวใหญ่ ซึ่งไม่มีสิ่งใดจะยับยั้งเขื่อน ยกเว้นก็แต่หิมะปลิวว่อน “ทิสเซล” วาเรเมียร์ร้องเรียกเสียงแผ่วหวิว ขณะสงสัยว่านางไปได้ไกลถึงไหนกัน “นั่งทิสเซล นี่เจ้าอยู่ไหนนะ”

ไกลออกไป หมาป่าตัวหนึ่งร้องหอนขึ้นมา

ความเย็นสะท้านแล่นไปทั่วร่างวาเรเมียร์ เขาจดจำเสียงหอนนั้นได้ดีพอๆ กับที่ครั้งหนึ่งลัมพ์เคยจำเสียงมารดาของตนเองได้ *ไอ้ตาเดียว* มันแก่ที่สุด ในบรรดาหมาป่าสามตัวของเขา ตัวใหญ่ที่สุดและดุดันทันที่สุดด้วย ไอ้จอมย่องตัวเวรียกว่า ว่องไวกว่า หนุ่มกว่า ส่วนจอมเจ้าเล่ห์ก็เหลี่ยมจัดกว่าใครเพื่อน แต่ทั้งสองก็กลัวไอ้ตาเดียวจนหนอ เจ้าหมาป่าแก่นั่นไม่เกรงกลัวสิ่งใด ดูร้ายและป่าเถื่อน

วาเรเมียร์สูญเสียการควบคุมสัตว์ป่าตัวอื่นๆ ไปขณะเจ็บปวดทรมานทรมายในความตายของนกอินทรี แมวเงาของเขาวิ่งแน่นเข้าป่า ขณะที่หิมะทางกรงเล็บตะปบคนที่อยู่รอบตัว มันฉีกร่างชายสี่คนเป็นชิ้นๆ ก่อนที่จะสิ้นท่าลงด้วยคมหอก มันคงจะสังหารวาเรเมียร์แล้วหากเขาเข้าไปอยู่ในระยะเอื้อมของมัน หมินั้นเกลียดชังเขา มันบันดลโตะทุบทุกครั้งที่เขาเข้าไปสิงกายหรือชี้หลังของมัน

แต่พวกหมาป่าของเขานี้สิ...

พี่น้องของข้า พรรคพวกของข้า เขานอนหลับกับพวกหมาป่าในคำคืนอันหนาวเหน็บหลายต่อหลายคืน ร่างมีขนรุงรังของพวกมันกอบกอบรอบตัวเขา เพื่อคอยช่วยรักษาร่างกายเขาให้อบอุ่น *เมื่อข้าตายลง พวกมันจะกินเนื้อหนังของข้า เหลือทิ้งไว้แต่กระดูกเพื่อคอยต้อนรับน้ำแข็งละลายยามฤดูใบไม้ผลิ* ความคิดนั้นช่วยปลอบประโลมจิตใจได้อย่างประหลาด หมาป่าของเขามักจะหาอาหารมาให้บ่อยๆ ยามที่พวกมันตะลอนร่อนเร่ไป เพราะฉะนั้นก็ดูเหมาะสมดีแล้วที่เขาจะกลายเป็นอาหารให้พวกมันในท้ายที่สุด เขาอาจจะเริ่มใช้ชีวิตที่สองด้วยการฉีกทั้งเนื้อหนังอุ่นๆ ไร้ชีวิตจากศพของตัวเองก็เป็นได้

สุนัขคือสัตว์ป่าที่ผูกพันได้ง่ายที่สุดเพราะพวกมันอยู่ใกล้ชิดกับคน

เสียจนเกือบเป็นมนุษย์ไปแล้ว การแทรกเข้าไปในร่างของสุนัขก็เหมือนกับการสวมรองเท้าบูตคู่เก่า ซึ่งหนึ่งน่องลงจากการใช้งาน เช่นเดียวกับที่รองเท้าบูตถูกปรับรูปทรงให้เข้ากับเท้า สุนัขก็ถูกกำหนดรูปร่างให้ยอมใส่ปลอกคอเช่นกัน แม้แต่ปลอกคอที่ตามนุษย์มองไม่เห็นก็ตาม ทว่าหมาป่านั้นยากกว่า คนเราอาจผูกมิตรกับหมาป่า หรือแม้แต่ฝึกหมาป่าให้เชื่อฟัง แต่ไม่มีมนุษย์รายใดจะทำให้หมาป่าเชื่อได้อย่างแท้จริง “หมาป่ากับสตรีมีคูครองหนึ่งเดียวไปชั่วชีวิต” แสกกอนพูดอยู่บ่อยๆ “ถ้าเจ้ายึดร่างของมัน นั่นก็คือการสมรส หมาป่าตัวนั้นจะเป็นส่วนหนึ่งของเจ้านับจากวันนั้นเป็นต้นไป และเจ้าก็เป็นส่วนหนึ่งของมันด้วย เจ้าทั้งสองจะแปรเปลี่ยนไป”

ส่วนสัตว์ป่าอื่นๆ ไม่ควรไปยุ่งด้วยเป็นดีที่สุด พรานผู้นั้นประกาศเตือนนั้นหยิ่งทะนงอำมหิต และพร้อมที่จะหันมาทำร้ายเราเสมอ เอลก์กับกวางเป็นเหยื่อ ถ้าสิงร่างพวกมันนานเกินไป แม้แต่ชายที่ห้าวหาญที่สุดก็จะกลายเป็นคนขี้ขลาดไปได้ หมี่ หมูป่า แบดเจอร์ วิเซล... แสกกอนไม่เหลียวแลสัตว์ประเภทนั้น “สัตว์บางอย่างเราก็ไม่อยากจะสิงร่างมันหรอก เจ้าหนู เจ้าจะไม่ชอบใจความเปลี่ยนแปลงที่เกิดกับเจ้าแน่” เทาที่ฟังมันบอกเล่า นกน่ะเลวร้ายที่สุด “มนุษย์ไม่ได้เกิดมาเพื่อติดปีกบิน ใช้เวลาอยู่ในหมูเหมงมากเกินไป แล้วเจ้าก็จะไม่อยากจะกลับลงมาอีกเลย ข้ารู้จักนักสลักร่างที่ล่องสิงเหยี่ยว นกฮูก นกเรเวนมาแล้ว ขนาดอยู่ในร่างของตัวเอง พวกนั้นก็ยั้งนั้งเหม่อลอย จ้องมองขึ้นไปหาท้องฟ้าเวรตะไลนั่น”

แต่เชื่อว่านักสลักร่างทุกรายจะรู้สึกอย่างเดียวกัน ครั้งหนึ่งเมื่อลัมพ์อายุสิบขวบ แสกกอนพาเขาไปทำงานรวมตัวคนประเภทนั้น พวกนักถอดจิตซึ่งเป็นพี่น้องหมาป่ามีจำนวนมากที่สุดในกลุ่มคนพวกนั้น แต่เด็กชายพบว่าคนอื่นๆ นั้นแปลกประหลาดและน่าตื่นตาตื่นใจกว่า บอร์ร็อกดูคล้ายกับหมี่ของตัวเอง เสียจนขาดก็แค่เขี้ยวในปาก โอเรลมีนอินทรี ไบราร์มีแมวเงา (ทันทีที่ลัมพ์เห็นทั้งสอง เขาก็อยากมีแมวเงาเป็นของตัวเองบ้าง) แล้วยังกริเซลลาหญิงแพะ...

ทว่าไม่มีรายใดในนั้นที่ทรงพลังเท่าเราเมียร์หกชีวิตเลย ไม่แม้แต่แสกกอน ซึ่งสูงใหญ่ดุเดือด และมีมือที่แข็งแกร่งเยี่ยงศิลา พรานป่าสิ้นใจขณะร้องครวญคราง หลังจากที่เราเมียร์แย่งไอ้ขนเทามาได้ เขาออกไปเพื่อ

ยึดร่างสัตว์ป่านั้นเสียเอง ไม่มีชีวิตที่สองสำหรับแกหรือ ตาเด๋า วาเรเมียร์ สามชีวิต ตอนนั้นเขาเรียกตัวเองเช่นนั้น ไอ้ชนเทาทำให้กลายเป็นสี่ แต่หมาป่าขรานั้นก็ไร้เรี่ยวแรง แถมฟันก็ร่วงเกือบหมดปากแล้ว ไม่นานมัน ก็ตายตามแยกออกไป

วาเรเมียร์ลืมหูลืมตาได้ก็ทำตามต้องการ บังคับให้พวกมันทำตามใจชอบ ยึดร่างพวกมันมาเป็นของตัวเอง ไม่ว่าจะเปลี่ยนสุนัขหรือหมาป่า หมีหรือแบดเจอร์...

ทิสเซล เขานึก

แยกก่อนจะบอกว่าเป็นเรื่องน่าขยะแขยง เป็นบาปเลวทรามที่สุดเหนือสิ่งอื่นใด แต่แยกก่อนตายไปแล้ว ถูกกลืนกินและถูกเผาไปเรียบร้อยแล้ว มันซึ้งก็คงสาปแช่งเขาด้วยเช่นกัน แต่มันซึ้งถูกสังหารหรือไม่ก็ถูกจับตัวไปแล้ว จะไม่มีใครรู้เลย ข้าจะกลายเป็นทิสเซลนางเมียหอก ส่วนวาเรเมียร์ หกชีวิตก็จะตายไป พรสวรรค์ของเขาจะดับสิ้นลงพร้อมกับร่าง เขาคาดการณ์ไว้เช่นนั้น เขาจะสูญเสียพวกหมาป่าและใช้วันเวลาที่เหลือในคราบของสตรีหน้าหูคด ผอมกะหร่อง...แต่เขาก็จะมีชีวิตอยู่ต่อ ถ้านางกลับมา ถ้าข้ายังมีกำลังจะยึดร่างของนางสักที

คลื่นความวิงเวียนซัดโถมเข้าใส่วาเรเมียร์ เขาพบว่าตัวเองล้มลงบนเข่า มือฝังอยู่ในกองหิมะ เขากอบมันขึ้นมาเต็มกำมือแล้วยัดใส่ปาก เอามันติดกับเคราและริมฝีปากแห้งแตก จากนั้นก็ดูดน้ำที่ซึมออกมา น้ำนั้นเย็นเสียจนแทบฝืนใจกลืนไม่ลง แล้วเขาก็ตระหนักขึ้นมาอีกครั้งว่าร่างกายของตนร้อนผ่าวเพียงใด

หิมะละลายรังแต่จะทำให้เขาหิวหนักกว่าเดิม ท้องของเขาต้องการอาหารต่างหาก มิใช่ น้ำ หิมะหยุดตกลงแล้ว แต่ลมกำลังพัดแรงขึ้น ทำให้อากาศเต็มไปด้วยเกล็ดน้ำแข็งซึ่งบาดเฉือนใบหน้าขณะที่เขาตะเกียกตะกายลุกกองหิมะไป แผลที่สีข้างเปิดและปิดลงอีกครั้ง ลมหายใจของเขาก่อให้เกิดไอสีขาว ขาดห้วง เมื่อไปถึงต้นเวียร์วู้ด เขาพบกิ่งไม้หักตกลงมาซึ่งยาวพอจะใช้เป็นไม้ค้ำยันได้พอดี เขาทิ้งน้ำหนักตัวลงบนกิ่งไม้และเดินโซเซมุ่งหน้าสู่กระท่อมซึ่งอยู่ใกล้ที่สุด บางทีชาวบ้านอาจหลงลืมอะไรไว้บ้างยามหลบหนีไป...แอ็บเปิ้ล

สักกระสอบ เนื้อแห้งสักหน่อย อะไรก็ตามแต่ที่จะประทังชีวิตเขาจนกว่า
ทริสเซลจะกลับมา

เขาเกือบไปถึงที่นั่นอยู่แล้วเมื่อไม้ค้ำยันหักลงใต้น้ำหนักตัว แล้วเขา
ก็ทรุดฮวบลง

วาเรเมียร์บอกไม่ได้ว่าเขาอนแค้นงมกองเลือดตัวเอง ซึ่งทำให้หิมะ
กลายเป็นสีแดงอยู่นานแค่ไหน หิมะจะฝังกลบช้า นี่จะเป็นความตายที่สุขสงบ
ว่ากันว่าคนเราจะรู้สึกอุ่นกายเมื่อใกล้ถึงจุดจบ อบอุ่นและว่างวุ่น การได้สัมผัส
ถึงความอบอุ่นอีกครั้งก็คงจะดี แต่เขาก็รู้สึกเศร้าขึ้นมาเมื่อคิดว่าจะไม่มีการ
ได้เห็นดินแดนเขียวขจี ดินแดนอันอบอุ่นพันผาก่าแพงออกไปซึ่งมานซ์เคยชอบ
ขับลำนำบรรยายถึง “โลกนอกผาก่าแพงไม่ใช่สำหรับคนอย่างเรา” แสกกอน
เคยพูดไว้ “พวกชนอิสระเกรงกลัวนักสลักร่าง แต่ก็ให้เกียรติพวกเรา ที่ทางใต้
ของผาก่าแพง พวกชอบคุกเข่าจะไล่ล่าเราและเชือดเราเหมือนหมู”

แกเตือนช้า วาเรเมียร์นึก แต่ก็ก็เป็นแกเองที่พาเข้าไปดูอีสต์วอตซ์
ตอนนั้นเขาไม่น่าอายุเกินสิบขวบ แสกกอนเอาอำพันร้อยเชือกจำนวนหนึ่งโหล
และเลื่อนมีหนังสัตว์ปีกสูงๆ ไปแลกกับถุงหนังใส่เหล้าอุ่นหกถุง เกลือหนึ่งก้อน
และกาทองแดงหนึ่งใบ อีสต์วอตซ์เป็นสถานที่แลกเปลี่ยนสินค้าที่ดีกว่าคาสเซล-
แบล็ก ที่นั่นมีเรือแล่นมา ขนสินค้ามากมายมาจากดินแดนโพ้นทะเลในตำนาน
พวกอีการู้จักแสกกอนในฐานะนายพรานผู้เป็นมิตรกับหน่วยพิทักษ์ราตรี และ
ยินดีฟังเขาบอกเล่าข่าวคราวของชีวิตที่อยู่พันผาก่าแพงออกไป บางคนก็รู้ว่า
เขาเป็นนักสลักร่างด้วย แต่ก็ไม่มีใครพูดถึงเรื่องนั้น ณ อีสต์วอตซ์ริมทะเล
นั่นเองที่เด็กชายที่เขาเป็นในตอนนั้นเริ่มไฝฝืนเป็นครั้งแรกถึงดินแดนอบอุ่น
ทางใต้

วาเรเมียร์สัมผัสได้ถึงเกล็ดหิมะที่ละลายบนหน้าผาก นี่ไม่แยءเท่าถูก
ไฟคลอกเลย ข้าขอหลับโดยไม่ตื่นขึ้นมาอีกเลยแล้วกัน ให้ข้าได้เริ่มต้นใช้ชีวิต
ที่สองเถอะ พวกหมาป่าของเขากำลังใกล้เข้ามาแล้ว เขารับรู้ถึงพวกมันได้ เขา
จะทิ้งร่างปกเปียกนี้ไว้เบื้องหลัง แล้วกลายเป็นหนึ่งเดียวกับพวกมัน ออกล่า
เหยื่อยามราตรีและเห่าหอนใส่ดวงจันทร์ นักถอดจิตจะกลายเป็นหมาป่าอย่าง
แท้จริง แต่ตัวไหนดีล่ะ

ไม่ใช่จอมเจ้าเล่ห์แน่ แสกกอนคงจะบอกว่าเป็นเรื่องน่าขยะแขยง แต่วาเรเมียร์มักจะเข้าไปสิงร่างมันบ่อยๆ ยามเมื่อมันถูกไอ้ตาเดียวขึ้นคร่อม แต่เขาไม่ยอมใช้ชีวิตใหม่ในฐานะหมาป่าตัวเมีย นอกเสียจากว่าจะไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว ไอ้จอมย่องน่าจะเหมาะกับเขามากกว่า ในเมื่อมันเป็นหมาป่าหนุ่มตัวผู้...แต่ไอ้ตาเดียวนะตัวใหญ่กว่า ดูร้ายกว่า และก็เป็นที่เดียวที่มันจะสนิทสนมกับจอมเจ้าเล่ห์ เมื่อใดก็ตามที่นางตัวเมียติดลัดขึ้นมา

“ว่ากันว่าเราจะหลงลืม” แสกกอนเคยบอกเขา สองสามสัปดาห์ก่อนที่มันจะสิ้นชีพิตักษัย “เมื่อเนื้อหนังของมนุษย์ดับสิ้น วิญญาณของเขาจะอยู่ต่อไปในกายของสัตว์ แต่ความทรงจำจะเลือนหายไปทุกวันๆ แล้วสัตว์ก็จะมีความเป็นนักถอดจิตลดน้อยลงทีละนิด และมีความเป็นหมาป่าเพิ่มขึ้นทีละหน่อย จนกระทั่งไม่เหลือคราบของมนุษย์อยู่เลย มีก็แต่สัตว์ป่าเท่านั้นที่คงอยู่”

วาเรเมียร์รู้ความจริงในข้อนั้นดี เมื่อเขายึดร่างนิกอินทรีที่เคยเป็นของโอเรล เขาก็สัมผัสได้ว่านักสลับร่างอีกรายรู้สึกเกรี้ยวกราดที่เขามาแฝงกายอยู่ โอเรลถูกจอห์น สโนว์ อีกาทรยศสังหาร และความเกลียดชังที่เจ้านั้นมีต่อคนที่ฆ่ามันก็รุนแรงเสียจนวาเรเมียร์รู้สึกเกลียดชังไอ้สัตว์ป่าในคราบเด็กหนุ่มนั้นด้วย เขารู้ว่าสโนว์เป็นอะไรที่เห็นหมาป่าโลกันตร์สี่ขาตัวเชื่องเดินย่องมาเงียบๆ ข้างกายเด็กหนุ่ม นักสลับร่างมองพวกเดียวกันเองออกเสมอ *มานซ์* น่าจะยอมให้ข้ายึดร่างหมาป่าโลกันตร์นั้นซะ นั่นจะเป็นชีวิตที่สองที่คู่ควรแก่พระราชชาติเดียว เขาไม่สงสัยเลยว่าตัวเองจะทำได้สำเร็จ พรสวรรค์ในตัวสโนว์ทรงพลังก็จริง แต่เด็กนั้นไม่ได้รับการอบรมฝึกฝน และยังคงต่อสู้ฝืนธรรมชาติของตัวเอง ทั้งๆ ที่ควรจะทำอย่างอื่นมากกว่า

วาเรเมียร์มองเห็นดวงตาสีแดงของต้นเขี้ยวตัวมองจ้องลงมาหาเขาจากลำต้นสีขาวยาว *ทวยเทพกำลังตัดสินข้า* เขาตัวสั้นเยือกไปทั้งร่าง เขาเคยทำเรื่องชั่วช้าเลวทรามไว้ ทั้งลักทรัพย์ ฆ่าคน ช่มชืด เขาสวาปามเนื้อมนุษย์ ตีเมียเลือดจากชายที่กำลังตาย ขณะที่มันทะเล็กไหลเป็นสีแดงอุ่นๆ ออกจากลำคอฉีกขาด เขาเคยแอบย่องตามศัตรูเข้าไปในป่าและจู่โจมพวกนั้นตอนกำลังหลับ ใช้กรงเล็บควักตับไตไส้พุงออกมาจากช่องท้อง และสะบัดมันกระจายไปบนผืนดินแฉะโคลน *เนื้อพวกนั้นช่างให้รสอันหอมหวานเสียนี้กระไร*

“นั่นเป็นฝีมือของลัทธิปา ไม่ใช่ชื่อของข้าสักหน่อย” เขาเอ่ยด้วยเสียงกระซิบ
แหบแห้ง “นั่นคือของขวัญที่พวกท่านมอบให้ข้าเอง”

ทวยเทพมิได้ตอบ ลมหายใจของเขาลอยเป็นไอจางๆ อยู่ในอากาศ เขา
สัมผัสได้ถึงน้ำแข็งที่กำลังจับตัวอยู่บนเครา วาเรเมียร์หกชีวิตหลับตาลง

เขาฝันถึงความฝันแต่ก่อนเก่า เกี่ยวกับกระต๊อบปริมหทะเล สุนัขสามตัว
ที่ร้องหึ่งๆ และหยาดน้ำตาของสตรีคนหนึ่ง

บัมพ์ แม่ร่าให้ให้แก่บัมพ์ แต่แม่ไม่เคยร่าให้ให้ข้าเลย

ลัมพ์เกิดก่อนกำหนดหนึ่งเดือน และก็ป่วยบ่อยเสียจนไม่มีใครคาดคิดว่า
จะมีชีวิตอยู่รอด แม่รอจนกระทั่งเขาอายุเกือบครบสี่เดือนจึงตั้งชื่อให้ แต่
กว่าจะถึงตอนนั้นก็สายไปเสียแล้ว คนทั้งหมู่บ้านเรียกเขาว่าลัมพ์จนติดปาก ซึ่ง
เป็นชื่อที่มีฮา พี่สาวของเขาตั้งให้เมื่อเขายังคงอยู่ในครรภ์มารดา มีฮาตั้งชื่อ
ให้บัมพ์ด้วยเช่นกัน แต่น้องชายคนเล็กของลัมพ์คลอดตามกำหนด แกตัวโต
ผิวแดง อ้วนท้วนสมบูรณ์ และดูดนมแม่อย่างตะกละตะกลาม เธอหมายมั่น
จะตั้งชื่อให้น้องตามชื่อบิดา แต่บัมพ์ตายลงเมื่ออายุได้สองขวบ ส่วนข้าอายุ
หกขวบ สามวันก่อนถึงวันตั้งชื่อของน้อง

“ลูกน้อยของเจ้าไปอยู่กับทวยเทพแล้วตอนนี้” แม่มดป่าบอกแม่ของเขา
ขณะที่นางร่าให้ “แกจะไม่มีวันเจ็บปวด ไม่มีวันหิวโหย ไม่มีวันร้องให้อีก
ทวยเทพได้พาแกลงสู่ดินไปอยู่ในต้นไม้แล้ว ทวยเทพล้วนอยู่รอบกายเรา
ในก้อนหิน ในลำธาร ในวิหค และลัทธิสี่ขา บัมพ์ของเจ้าไปอยู่ร่วมกับท่าน
แล้ว แกจะกลายเป็นโลกทั้งใบและสรรพสิ่งที่อยู่ในนั้น”

คำพูดของหญิงชราแห่งทะเลลัมพ์ดั่งคมมีด บัมพ์มองเห็น น้องกำลัง
เฝ้าดูข้าอยู่ น้องรู้ ลัมพ์หนีซ่อนจากน้องไม่ได้ ไม่อาจไปหลบอยู่หลังกระโปรง
แม่ หรือวิ่งแจ้นไปกับพวกสุนัขเพื่อหลีกหนีให้พ้นจากความเกรี้ยวกราดของพ่อ
สุนัขพวกนั้น ไ้อ่างต้วน ไ้อู่ตุดพิด ไ้อัจอมคำราม พวกมันเป็นสุนัขแสนดี
พวกมันเป็นเพื่อนของข้า

เมื่อพ่อเจอสุนัขกำลังสูดดมกุกกุกกุกกุกอยู่แถวร่างของบัมพ์ พ่อก็ไม่มีความรู้
ได้เลยว่าเป็นฝีมือของสุนัขตัวใด เขาก็เลยลงขวานพวกมันทั้งสามตัว มือ
ของพ่อสิ้นเทาอย่างรุนแรงเสียจนต้องฟาดขวานสองครั้งกว่าจะทำให้ไอ้กุกกุก

เงียบเสียงลงได้ ส่วนจอมคำรามนะสี่ครั้งถึงจะพบบลง กลิ่นเลือดลอยคลุ้งรุนแรง อยู่ในอากาศ สุนัขที่กำลังสิ้นใจส่งเสียงร้องเลวร้ายบาดหูหนัก แต่เมื่อพอร้องเรียกไ้อ่ทางด่วน มันก็ยิ่งโผล่มา มันเป็นสุนัขตัวที่แก่ที่สุด และความที่มันถูกฝึกมาก็มีชัยเหนือความหวาดกลัว กว่าลัมพ์จะแทรกเข้าไปอยู่ในร่างของเจ้าสุนัขได้ก็สายไปเสียแล้ว

ไม่นานนะ ท่านพ่อ ได้โปรด เขาพยายามเอ่ยออกไป แต่สุนัขพูดภาษามนุษย์ไม่ได้ สิ่งเดียวที่หลุดออกมาจึงเป็นเสียงครางหึ่งนำสังเวช ขวานผ่าดวงตรงกลางกะโหลกสุนัขแก่ ขณะเดียวกับที่เด็กชายในกระต๊อบส่งเสียงกรีดร้องโหยหวนออกมา เพราะทั้งนั้นพวกเขาก็เลยรู้ พอลากเขาเข้าไปในป่าสองวันหลังจากนั้น พ่อเอาขวานไปด้วย ลัมพ์จึงคิดว่าพ่อตั้งใจจะปลิดชีพเขาแบบเดียวกับที่ทำกับพวกสุนัข แต่พอลกลับยกเขาให้แขกก่อนแทน

วาเรเมียร์สะดุ้งตื่นอย่างรุนแรงและฉับพลัน ตัวลั่นเทาไปทั้งร่าง “ลุกขึ้น” เสียงหนึ่งกำลังตะโกนลั่น “ลุกขึ้น เราต้องไปแล้ว พวกมันมากันเป็นร้อยๆ เลย” หิมะได้กลบทับเขาตั้งฝ่าห่มสีขาวยังแข็งๆ ทหนาวเหลือเกิน เมื่อพยายามขยับตัว เขาก็พบว่ามือตัวเองแข็งที่คอคอกอยู่กับพื้น หนึ่งบางส่วนฉีกลอกเมื่อเขาดึงกระซางมือหลุดออกมา “ลุกขึ้น” นางแหกปากร้องอีก “พวกมัน มาแล้ว”

ทิสเชิลกลับมาหาเขาแล้ว นางกำลังจับไหล่ของเขาเขย่า และร้องตะโกนใส่หน้าเขา วาเรเมียร์ได้กลิ่นปากของนางและสัมผัสถึงลมหายใจอ่อนๆ บนแก้มที่ด้านซาไร้ความรู้สึกไปเพราะความหนาว ตอนนี้แหละ เขานึก ลงมือเสียเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นก็ตาย

เขารวบรวมพลังทั้งหมดที่ยังคงเหลือในกาย กระโจนออกจากเนื้อหนังของตน แล้วบุกรุกเข้าไปในร่างของนาง

ทิสเชิลโง่หลังและกรีดร้องลั่น

น่าขยะแขยง นั่นเสียงของนางหรือของเขา หรือแขกก่อนกันแน่ เขาไม่มีวันรู้ได้เลย ร่างเก่าของเขาล้มกลับลงไปเ็นกองหิมะขณะที่นิ้วมือของนางคลายออก นางเมียหอกตัวบิดกระตุกอย่างรุนแรงพลางส่งเสียงร้องหวีดแหลม แลวงเงาของเขาเคยต่อสู้ต้านทานเขาอย่างบ้าคลั่งมาก่อน ส่วนหมีหิมะก็กึ่งเป็นบ้าไปช่วงหนึ่ง มันทั้งกัดทั้งจับต้นไม้ ก้อนหิน และอากาศเปล่าๆ แต่นี่เลวร้าย

ยิ่งกว่านั้นเสียอีก “ออกไปนะ ออกไป!” เขาได้ยื่นปากของนางกำลังร้องตะโกน ตัวของนางไซเซิล้มลง แล้วก็กลับลุกขึ้นมาอีกครั้ง มือของนางป่ายปัดไปมา ขากรระตุกไปทางนั้นที่ทางนี้ที่ ตั้งท่วงท่าร้ายระบำแสนวิตถารอะไรสักอย่าง ขณะที่จิตของเขาและนางกำลังต่อสู้แย่งร้างกัน นางสูดเอาอากาศเย็นเยียบเข้าไป เต็มปาก วาเรเมียร์ยินดีกับรสชาติของอากาศและพลังของร่างกายอัน เย่าวิวยได้ชั่วเสี้ยวอดีตหนึ่ง ก่อนที่พื้นของนางจะจับเข้าหากัน และทำให้ ปากของเขามีเลือดกบเต็ม นางยกมือขึ้นมาที่ใบหน้าเขา ส่วนเขาก็พยายาม กดมันกลับลงไปใหม่ แต่มีอนันไม่ยอมเชื่อฟัง และนางก็กำลังชวนทั้งดวงตา ของเขา *น่าชยะชยะ* เขานึกขึ้นมาได้ ขณะจมน้ำลึกเลือด ความเจ็บปวด และความบ้าคลั่ง เมื่อเขาพยายามจะกรี๊ดร้อง นางก็บ้วนถ่มลิ้นออกมา

โลกสีขาวเอียงพลิกและจางหายไป ชั่วครู่หนึ่งนั้นเขาเสมือนได้เข้าไปอยู่ใน ต้นไม้รู้อู๊ดและกำลังมองผ่านดวงตาสีแดงเกาะสลักคู่ นั้น ขณะที่ชายใกล้ตาย นอนตัวบิดกระตุกกะปลกกะเปลี่ยอยู่บนพื้น ส่วนหญิงบ้าก็กระโดดเหยียงเหยียง อยู่ใต้ดวงจันทร์ในสภาพตามืดบอดโศกเลือด น้ำตาสีแดงไหลหลังออกมา ขณะที่นางฉีกทิ้งเสื้อผ้าของตัว จากนั้นทั้งสองก็หายวับไป ส่วนเขาก็ลอยสูงขึ้น และหลอมละลาย จิตวิญญาณปลิวไปกับสายลมเย็น เขาอยู่ในหิมะและ ในหมู่เมฆ เขาเป็นนกกระจอก กระรอก และต้นไม้ นกเค้าแมวเลื้อยบินผ่าน ระหว่างต้นไม้ไปเจียบๆ ขณะกำลังล่ากระต่ายป่า วาเรเมียร์ไปอยู่ในนกเค้าแมว ตัวนั้น ในตัวกระต่ายป่า ในต้นไม้ ลึกลงไปในผืนดินที่จับเป็นน้ำแข็งมีไส้เดือน กำลังซ่อนไซไม่รู้เห็นหรือรู้ไต้อยู่ในความมืดมิด เขาเป็นหนอนพวกนั้นด้วยเช่นกัน *ข้าเป็นป่า และทุกอย่างที่อยู่ therein* เขานึกขึ้นมาอย่างยินดีปรีดา นกเรเวน นักร้อยโผบินขึ้นสู่อากาศ ส่งเสียงร้องกาๆ เมื่อสัมผัสได้ว่าเขาลอยผ่านไป กวางเอลค์ตัวเชื่องร้องเสียงแหลมแปร่นออกมา และทำให้เด็ก ๆ ที่อยู่บนหลัง ของมันสะดุ้งตกใจ หม่าป่าโลกันตร์ซึ่งกำลังหลับไหลยกหัวขึ้นมาแยกเขี้ยว คำรามใส่อากาศว่างเปล่า ก่อนที่หัวใจของพวกนั้นจะกลับมาเต้นใหม่ เขาก็ เคลื่อนผ่านไปแล้ว เพื่อตามหาหัวใจของตัวเอง ตามหาไอ้ตาเดียว, จอมเจ้าเล่ห์ และจอมย่อง ตามหาพรรคพวกของเขา หม่าป่าของเขาจะช่วยชีวิตเขาเป็นแน่ เขาบอกตัวเอง

นั่นคือความคิดสุดท้ายของเขาในฐานะมนุษย์

ความตายที่แท้จริงมาถึงในฉบับพลัน เขารู้สึกเย็นสะท้านวูบขึ้นมาพร้อมกับกระโดดพุ่งลงในทะเลสาบที่น้ำเย็นจัดจนเป็นน้ำแข็ง จากนั้นเขาก็พบว่าตัวเองกำลังโงนทะยานข้ามผืนหิมะอบแสงจันทร์ โดยมีเพื่อนร่วมฝูงตามหลังมาติดๆ โลกครึ่งใบตกอยู่ในความมืด *ไอ้ตาเดียว* เขารู้ได้เลย เขาหอนออกมา แล้วจอมเจ้าเล่ห์และจอมย่องก็ก้าวรื้อองตาม

เมื่อขึ้นถึงยอดเนิน พวกหมาป่าก็หยุดชะงัก *ทิสเซล* เขานึกขึ้นได้ใจหนึ่งของเขาเศร้าเสียใจต่อสิ่งที่ตนสูญเสียไป ส่วนอีกใจก็เศร้าโศกต่อสิ่งที่ทำลงไป โลกเบื้องล่างกลายเป็นน้ำแข็งไปแล้ว นิ้วมือน้ำแข็งไต่ซำๆ ขึ้นไปบนต้นเวียร์วูด และยื่นเหยียดหากัน หมูบ้านร้างไม่ร้างอีกต่อไป เกาทะมันตาสีฟ้ากำลังเดินอยู่ท่ามกลางเนินหิมะพวกนั้น บ้างก็สวมชุดสีน้ำตาล บ้างก็ดำ บ้างก็ล่อนจ้อน ผิวของพวกมันกลายเป็นสีชาวดั่งหิมะ สายลมกำลังทอดถอนใจผ่านมาบนเนินเขา นำพากลิ่นฉุนของพวกมันมาด้วย ทั้งเนื้อตายซาก เลือดแห้งกรัง และผิวหนังที่ส่งกลิ่นเหม็นของเชื้อรา ความเนาเบื่อยและปัสสาวะจอมเจ้าเล่ห์ส่งเสียงคำรามและแยกเขี้ยว ขนของมันลุกชัน *ไม่ใช่มนุษย์ ไม่ใช่เหยื่อ ไม่ใช่ไอ้พวกนี้*

สิ่งที่อยู่เบื้องล่างเคลื่อนไหวยับ แต่ห้ามชีวิตไม่ พวกมันทีละรายๆ เหยยหน้าขึ้นมาหาหมาป่าสามตัวบนเนินเขา ตัวสุดท้ายที่แหงนหน้าขึ้นมองคือสิ่งที่เคยเป็น *ทิสเซล* มาก่อน นางสวมชุดทำจากผ้าขนสัตว์ ขนเฟอร์ และแผ่นหนัง เลือ่คลุมทำจากน้ำค้างแข็งสวมทับชุดพวกนั้นไว้ มันแตกเปรี๊ยะๆ เป็นประกายวาววับเมื่อนางขยับตัวได้แสงจันทร์ แห้งน้ำแข็งสีชมพูอ่อนห้อยย้อยลงมาจากปลายนิ้วมือ ดุจเม็ดยวาลิบเล่มทำจากเลือดที่จับตัวเป็นน้ำแข็ง แสงสีฟ้าจางๆ กำลังส่องวูบวาบอยู่ในรูโบ้ที่เคยมีดวงตา ซึ่งช่วยให้เครื่องหน้าหยาบกระด้างของนางงดงามขึ้นมาน่าขนลุก ชนิดที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนยามเมื่อนางยังมีชีวิตอยู่

นางมองเห็นข้า

ที่เรียน

ชาติมืดตลอดการเดินทางข้ามทะเลแคบ
เรือมีขนาดเล็ก ห้องบนเรือของเขายังเล็กเข้าไปใหญ่ แต่นายเรือไม่
อนุญาตให้เขาขึ้นไปบนดาดฟ้า พื้นดาดฟ้าโคลงเคลงข้างใต้เท้าทำให้เขาคลื่นไถ้
และอาหารสุดลั้งเวซก็ให้รสชาติเลวร้ายหนักกว่าเดิมเมื่อขย้อนกลับออกมา
แต่เขาจะต้องการเนื้อเค็ม เนยแข็งแข็งโป๊ก และขนมปังมีหนอนย้วยเยี้ยไปทำไม
ในเมื่อเขามีเหล้าอุ่นคอยหล่อเลี้ยงร่างกาย มันมีสีแดง เปรี๊ยะ รสเข้มจัด
บางครั้งเขาก็ขย้อนเหล้าอุ่นกลับออกมาด้วยเหมือนกัน แต่เหล้ามีมาไม่ขาด
เสมอ

“โลกเรานั้นไซ้ร่เปี่ยมล้นด้วยสุรา” เขาพิมพ์ท่าท่ามกลางความชื้นเย็นของ
ห้องพักบนเรือ บิดาของเขารังเกียจพวกขี้เมามาแต่ไหนแต่ไร แต่นั่นสำคัญ
อย่างไรเล่า บิดาของเขาตายไปแล้ว เขาเป็นคนฆ่าเอง ลูกธนูปักช่องท้องเลย
นายข้า เพื่อท่านคนเดียวเลยนะ นี่ถ้าข้าใช้หน้าไม้เก่งกว่านี้ละก็ ข้าจะยิงเสียบ
ไอ้จ้อนของท่านที่ทำให้ข้าเกิดมาเลย ไอ้แก่ชาติชั่วเอ๊ย

ใต้ดาดฟ้าเรือไม่มีทั้งกลางวันและกลางคืน ที่เรียนจึงบอกเวลาโดยดูว่า
เด็กรับใช้บนเรือ ผู้นำอาหารซึ่งเขาไม่ได้กินเลยนั้น เข้ามาและจากไปเมื่อใด
เด็กชายนำแปรงถูพื้นและถังน้ำมาทำความสะอาดด้วยเสมอเช่นกัน “นี่ไซ้
เหล้าอุ่นจากดอร์นัมย์” ที่เรียนถามเด็กนั่นครั้งหนึ่งขณะที่เขาตั้งจุกปิดถงหนัง
ออก “มันทำให้ข้านึกถึงงูตัวหนึ่งที่ข้าเคยรู้จักนะ มันมีอารมณ์ขันดีนะ
จนกระทั่งมันถูกภูเขาถล่มทับนั่นละ”

เด็กรับใช้บนเรือไม่ยอมตอบ เขาเป็นเด็กหน้าตาอัปลักษณ์ แต่ก็ต้องยอมรับละว่าดูดีกว่าคนแคะบางราย ที่มีจมูกครึ่งหนึ่งและแผลเป็นยาวจากดวงตาไปถึงคาง “นี่ข้าทำให้เจ้าไม่พอใจรี” ที่เรียนถามขณะที่เด็กชายกำลังถูพื้น “เจ้าได้รับคำสั่งไม่ให้พูดกับข้า หรือคนแคะที่โหนดเคยนอนกับแม่เจ้าหรือไง” นั่นก็ไม่ได้รับคำตอบเช่นกัน “เรากำลังเล่นเรือไปที่ไหนนะ บอกข้าที” เจมีเคยเปรยถึงนครอิสระ แต่ไม่ได้บอกเลยว่านครไหน “ใช่บราวอสหรือเปล่าหรือว่าไทรอส หรือว่ามีรี” ที่เรียนอยากไปที่ดอร์นมากกว่า เมอร์เซลลาอายุมากกว่าทอมมิน ตามกฎหมายของดอร์นแล้ว บัลลังก์เหล็กต้องเป็นของเธอ ข้าจะช่วยเธออ้างสิทธิ์ อย่างที่เจ้าชายโอบेरินแนะ

แต่โอบेरินนั้นตายไปแล้ว ถูกกำปั้นหุ้มเกราะของเซอร์เกรกอร์ คลิเกนทูปหัวจวนและไม้เหล็กขื่นตี เมื่อไม่มีมือสรวบแดงมาคอยยุ แล้วดอร์น มาร์เทลจะยอมคิดพิจารณาถึงแผนการลุ่มเสี่ยงเช่นนี้เสียหรือ เขาอาจจะตีตรวนข้าแล้วส่งข้ากลับไปให้พี่สาวที่รักของข้าแทนนะสิ ผากำแพงน่าจะปลอดภัยกว่า หมี่เผ่ามอร์มอนต์บอกว่าหน่วยพิทักษ์ราตรีจำเป็นต้องมีคนอย่างที่เราเรียน แต่มอร์มอนต์อาจตายไปแล้วก็ได้ ปานนี้สลินต์อาจเป็นลอร์ดผู้บัญชาการแล้วก็ได้ ใ้อู่ลูกพ่อค้าเนื้อไม่น่าจะลืมนไปได้หรอกว่าใครเป็นคนส่งมันไปที่ผากำแพงแล้วข้าอยากใช้ชีวิตที่เหลือไปกับการกินเนื้อเค็มและข้าวโอ๊ตต้มกับพวกฆาตกรและหัวขโมยจริง ๆ นะรี ใ้ว่าชีวิตที่เหลืออยู่ของเขาจะยาวนานนักหนาหรือกเจนอส สลินต์ จะต้องจัดการให้เป็นเช่นนั้นแน่

เด็กรับใช้บนเรือจุ่มแปรงให้เปียกแล้วขัดถูต่อไปอย่างมุ่งมั่น “เจ้าเคยไปเยือนเรือนสำราญแห่งลิสบั้งมัย” ชายคนแคะถาม “นั่นน่าจะใช้ที่ที่พวกนางโลมไปหรือเปล่า” ดูเหมือนที่เรียนจะนึกไม่ออกว่านางโลมในภาษาวาลีเรียคืออะไร แต่ถึงอย่างไรนั้นก็สายเกินแก้ เด็กชายโยนแปรงกลับลงไปในถังและจากไป

เหล้าองุ่นทำให้ข้าบัญญัติขบไปแล้ว เขาหัดอ่านภาษาวาลีเรียชั้นสูงตั้งแต่นั่งบนตักของเมสเตอร์ แต่สิ่งที่คนพูดกันในนครอิสระทั้งเก้านี้ลี...เฮอะมันไม่ใช่ภาษาถิ่นหนึ่งภาษา แต่เป็นเก้าภาษา ซึ่งแทบจะกลายเป็นคนละภาษาอยู่รอบร่อแล้ว ที่เรียนพอรู้ภาษาบราวอสบ้าง รวมถึงภาษามิร์เล็กน้อย เขา

น่าจะพอสาบแข่งทวยเทพ ตราหน้าคนว่าเป็นไอ้ซี้โกง และสั่งเหล่าเอลมาตี๋มได้ในไทรอซ ซึ่งก็เป็นเพราะนักดาบรับจ้างรายหนึ่งที่เขาเคยรู้จักที่ชื่อ *อย่างน้อย* ผู้คนที่ดอร์นก็พูดภาษาร่วม ภาษาของดอร์นก็เหมือนๆกับอาหารดอร์นและกฎหมายดอร์น ซึ่งปรุงแต่งด้วยรสจัดจ้านของพวกอรอยน์ แต่คนก็ยังเข้าใจได้ดอร์น ไข่แล้ว ข้าไปดอร์นดีกว่า เขาคลานเข้าไปในที่นอน และยึดเหนี่ยวความคิดนั้นไว้แน่นราวเด็กกอดตุ๊กตา

การนอนหลับมีเคยเป็นเรื่องง่ายตายสำหรับที่เรียน แลนนิสเตอร์ เลยและเมื่ออยู่บนเรือ นันท์แทบไม่เคยเกิดขึ้น แม้บางครั้งบางคราวเขาจะพยายามตี๋มเหล่าองุ่นให้มากพอจนสลบไสลไปพักหนึ่งก็ตาม แต่อย่างน้อยเขาก็ไม่ได้ฝัน เขาฝันมามากพอแล้วสำหรับชั่วชีวิตสั้นๆนี้ *แถมยังฝันแต่เรื่องโง่ๆด้วยความรักเอ๋ย ความยุติธรรมเอ๋ย มิตรภาพเอ๋ย ชื่อเสียงรุ่งโรจน์เอ๋ย ไม่ฝันให้ตัวเองตัวสูงไปเสียเลยละ* สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดอยู่ไกลเกินกว่าที่เขาจะเอื้อมถึงที่เรียนรู้ได้แล้วในบัดนี้ แต่เขาไม่รู้ว่าพวกนางโลมไปที่ไหน

“ที่ที่พวกนางโลมไปนะสิ” บิดาของเขาบอกไว้ *คำพูดสุดท้ายของเขา* ซึ่งก็ช่างเด็ดดวงเสียจริงๆ หน้าไม้สังเสียง ทัีบ ลอร์ดโทวินนังกลับลงไป และที่เรียน แลนนิสเตอร์ ก็พบว่าตัวเองกำลังเดินตุ้บตุ้บเป่าความมืดโดยมีวาริสอยู่ข้างกาย เขาจะต้องไต่กลับลงไปใปล่อง ลงบันไดทั้งหมดสองร้อยสามสิบชั้น ไปสู่แสงเรืองสีส้มที่สุกสว่างอยู่ในปากมังกรเหล็กกระมัง เขาจำอะไรไม่ได้เลย จำได้แต่เสียงของหน้าไม้และกลิ่นเหม็นหึ่งจากลำไส้บิดาที่คลายเปิดออก *แม้แต่ตอนตาย เขาก็ยังหาทางขี้อวดเข้าจนได้*

วาริสพาเขาทะลุผ่านอุโมงค์ไป แต่ทั้งสองไม่พูดอะไรเลยจนกระทั่งโผล่ออกมาอยู่ข้างแม่น้ำทมิฬ ที่ซึ่งที่เรียนคว้าชัยชนะอันเลื่องลือและสูญเสียชีวิตไปเมื่อนั้นเองที่ชายแคะหันไปหาชั้นที่แล้วบอกว่า “ข้าฆ่าพ่อตัวเอง” ด้วยน้ำเสียงดูเดียวกับที่ชายคนหนึ่งอาจจะใช้ยามบอกว่า “ข้าเปลวเดินเตะประตู”

หัวหน้าหน่วยผู้กระซิบแต่งกายด้วยชุดของพี่น้องขอทาน เลือคลุ่มผ้าทอหยาบๆสีน้ำตาลถูกมอดกิน และมีผู้ดับบั้งแก้มอวเรียบเนียนและศีรษะกลมล้านของเขาไว้ “ท่านไม่ควรป็นชั้นบันไดนั้นเลย” เขาเอ่ยเป็นเชิงตำหนิ

“ก็ที่ที่พวกนางโลมไปอย่างไรเล่า” ที่เรียนได้เตือนบิดาว่าอย่าพูดคำนั้นอีก

ถ้าข้าไม่ยิง เขาก็จะเห็นว่าข้าชูไปอย่างนั้น แล้วก็กระซอกหน้าไม่ไปจากมือข้า เหมือนๆ กับที่เคยกระซอกทิวาไปจากอ้อมแขนข้า เขากำลังจะลุกขึ้นมาแล้ว ตอนที่ข้าฆ่าเขา

“ฆ่าฆ่าเซด้วย” เขาสารภาพกับวาริส

“ท่านก็รู้ว่านางเป็นอะไร”

“ก็ใช่ แต่ข้าไม่เคยรู้ว่าเขาเป็นอะไร”

วาริสหัวเราะคิก “ที่นี่ท่านก็รู้แล้ว”

ข้าน่าจะฆ่าไอ้ขันทันนั้นซะด้วยเลย เลือดเป็นมืออีกนิดจะเป็นอะไรไปเล่า เขาบอกไม่ได้ว่าอะไรทำให้เขายังมีมือไม่ชักรกริช ไม่ใช่ความซาบซึ้งในบุญคุณแน่จริงอยู่ว่าวาริสช่วยชีวิตเขาจากคมดาบของเพชฌฆาต แต่ก็เพียงเพราะเจมีบังคับเท่านั้น เจมี...ไม่ อย่างนี้ถึงเจมีดีกว่า

เขาหยิบถุงหนังใส่เหล้าองุ่นรุ่นใหม่ขึ้นมาแทนแล้วดูตรวจกับมันเป็นปทุมถันของสตรี น้ำสีแดงรสเปรี้ยวไหลลงมาที่คางและซึมโชกลงไปในเสื้อตัวนอกโลโครกของเขา ซึ่งเป็นเสื้อตัวเดิมกับที่เขาสวมในคุกนั้นแหละ พันเรือกำลังโคลงเคลงไปมาได้เท่า และเมื่อเขาพยายามลุกขึ้นยืน มันก็ยกเอียงข้างทำให้เขากระแทกชนกับผนังกันเรือ พายุ เขาตระหนักขึ้นมาได้ หรือไม่งั้นข้าก็เมาแเอ่เกินกว่าที่คิด เขาเอาเจียนเอาเหล้าองุ่นออกมาและนอนจมกองเหล้านั้นอยู่ชั่วครู่ พลางสงสัยว่าเรือจะจมหรือไม่ นี่คือการแก้แค้นของท่านรี ท่านพ่อเทพบิดาเบื้องบนแต่งตั้งท่านเป็นหัตถ์ระเอะ “นี่แหละค่าชาติใช้การสังหารญาติตัวเอง” เขาเอ่ยขณะสายลมส่งเสียงโหยหวนอยู่ด้านนอก ดูไม่ยุติธรรมเลยที่เด็กรับใช้บนเรือ นายเรือ และคนอื่นๆ ที่เหลือจะต้องจมน้ำตายเพราะบางสิ่งที่เขาทำลงไป แต่เมื่อใดก็ตามเวลาที่ห่วยเทพเคยมีความยุติธรรม และประมาธช่วงเวลานั้นเองที่ความมีตมิดได้กลืนกินเขาลงไป

เมื่อรู้สึกตัวขึ้นอีกครั้ง เขาก็รู้สึกเหมือนศีระจะระระเบิด เรือกำลังหมุนวนเป็นวงกลมชวนเวียนหัว แต่นายเรือยืนกรานให้พวกเขาเข้าเทียบท่า ที่เรียนบอกเขาให้หุบปากและตะถึบอย่างอ่อนแรงเมื่อกะลาลีหัวล้านร่างใหญ่เอาแขนข้างหนึ่งหนีบตัวเขาไว้ แล้วหัวเขาดันดุกดิกไปยังใต้ท้องเรือ ซึ่งมีถังเหล้าองุ่นว่างเปล่ารออยู่ มันเป็นถังไม้เตี้ยๆ เล็กๆ ที่แม้แต่สำหรับคนแคระก็ยัง

แน่นคับนัก ที่เรียนเยี่ยวรดตัวเองตอนตื่นขัดขึ้น ซึ่งก็ไร้ประโยชน์ไปเปล่าๆ เขาถูกยึดเอาหน้าลงไปในถัง ส่วนเขาก็ถูกดันงอขึ้นมาชนใบหู จมูกกุดๆ ของเขาคันคะเยออย่างร้ายกาจ แต่แขนทั้งสองถูกบีบอัดแน่นเสียจนเขาเอื้อมมือไปเกามันไม่ได้ *เสถียรอันเหมาะสมสำหรับชายสถานะอย่างข้า* เขานึกขณะที่พวกนั้นตอกค้อนปิดฝาถัง ขณะที่ถูกยกขึ้นไปเขาได้ยินเสียงตะโกน ทุกๆ ครั้งที่ตั้งกระดอน หัวของเขาจะกระแทกกับก้นถัง โลกหมุนไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ ขณะที่ถึงไม้กัลลิ่งลงไป จากนั้นก็หยุดลงพร้อมแรงกระแทกชนที่ทำให้เขาอยากแหกปากร้องออกมา ถังอีกใบกระแทกเข้าไปใส่ถึงของเขา และที่เรียนต้องกั้ดลั่นตัวเอง

นั่นคือการเดินทางอันยาวนานที่สุดเท่าที่เขาเคยมีมาเลย แม้มันไม่น่าจะเนิ่นนานเกินครึ่งชั่วโมงไปได้ เขาถูกยกขึ้นและวางลง ถูกกัลลิ่งและวางกอง ถูกคว่ำ จับตั้งแล้วกัลลิ่งไปอีก เขาได้ยินเสียงคนตะโกนทะลุผ่านแผ่นไม้เข้ามา และมืออยู่ครั้งที่ได้ยินน้ำตัวหนึ่งร้องเบาๆ อยู่ใกล้ๆ เขากระแกร็นของเขาเริ่มเป็นตะคริว และไม่นานก็เจ็บเสียจนเขาลืมอาการปวดศีรษะโครมๆ ดังถูกค้อนทุบไปเลย

การเดินทางนั้นสิ้นสุดลงเหมือนกับตอนเริ่มต้น ด้วยการถูกกัลลิ่งจนเวียนหัวอึกรอบ และการกระแทกกระดั่งกระดอนอีกครั้ง ที่ด้านนอก เสียงแปลกๆ กำลังพูดคุยกันด้วยภาษาที่เขาไม่รู้จัก ใครบางคนเริ่มทุบด้านบนถัง แล้วจู่ๆ ฝาไม้ก็แง้มเปิดออกในทันใด แสงสาดส่องเข้ามา รวมถึงอากาศเย็นๆ ด้วยที่เรียนอ้าปากพะงาบๆ หายใจอย่างตะกละตะกลามและพยายามลุกขึ้นยืน ทว่ากลับทำได้เพียงชนถึงเอียงล้มลง ตัวกระเด็นหลุดออกมาบนพื้นดินอัดแน่นแข็ง

เหนือร่างของเขามีชายร่างอ้วนฉุน่าขะเขยงยืนค้ำตระหง่านอยู่ เขามีเคราแฉกสีเหลือง ในมือถือค้อนไม้ด้ามยาวและสิ่วเหล็ก เลือ่คลุมนอนมีขนาดใหญ่เสียจนเอาไปทำประรำระลองทวนได้เลย ทว่าเชือกรัดเอวที่ผูกไว้หลวมๆ นั้นคลายหลุดออก เผยให้เห็นพุงโตสีขาวยและหน้าอกหนาหนักคู่หนึ่ง ที่ห้อยย้วยราวถุงไขมัน มีขนสีเหลืองหยาบๆ ปกคลุมอยู่ เขาทำให้ที่เรียนนึกถึงซากพะยูนที่ถูกพัดมาเกยตื้นในถ้ำใต้คาสเตอร์ลีร็อก

ชายอ้วนมองลงมาและคลี่ยิ้ม “คนแคระเมาแ่อ” เขาเอ่ยด้วยภาษาร่วมแห่งเวสเทอรอส

“พะยูนขึ้นอืด” ปากของทีเรียนเต็มไปด้วยเลือด เขาถ่มมันออกไปตรง
เท้าของชายอ้วน พวกเขาอยู่ในห้องใต้ดินยาวมืดสลัว เพดานโค้งครึ่งวงกลม
ผนังหินของห้องมีรอยดินประสีเป็นจุดๆ ทั้งสองถูกล้อมรอบด้วยถังเหล้าองุ่น
และเอลจำนวนเหลือเฟือพอให้คนแคระผู้ยากกระหายดื่มได้สบายๆ ไปตลอด
ทั้งคืน *หรือไม่ก็ตลอดชีวิต*

“สามหาวนัก ข้าชอบคนแคระแบบนี้แหละ” เมื่อชายอ้วนหัวเราะ
เนื้อหนังของเขาก็กระเด็นกระดอนอย่างรุนแรงเสียจนทีเรียนกลัวว่าเขาอาจจะ
ล้มลงมาทับเอา “ท่านหิวมั๊ยนะ สหายตัวน้อย เหนื่อยหรือเปล่า”

“คอแห้ง” ทีเรียนยกแหย่ยกยื่นลูกชิ้นคุกเข่า “สกปรกโสโครกด้วย”

ชายอ้วนสูดจมูกฟุดฟิด “งั้นอาบน้ำก่อนดีกว่า จากนั้นก็อาหารกับ
เตี๋ยงนุ่มๆ ดื่มๆ คนรับใช้ข้าจะจัดการให้เอง” เจ้าบ้านของเขาวางค้อนไม้และ
ลิ่วหลบไปทาง “บ้านข้าก็เหมือนบ้านท่าน สหายคนใดของสหายข้า ณ อีกฟาก
ทะเลก็ถือเป็นสหายของอิลเลียริโอ โมพาทิส ด้วย ใช่แล้ว”

*และสหายคนใดของเจ้าแมงมุมวาริสก็เป็นคนที่ข้าจะไม่ไว้ใจเลยสัก
นิดเดียว*

ทว่าชายอ้วนก็จัดหาน้ำให้เขาอาบอย่างไม่บกพร่องตามสัญญา ทีเรียน
หย่อนตัวลงในน้ำร้อนๆ และหลับตาลงได้ไม่ทันไร เขาก็หลับไปสนิท เขาตื่น
ขึ้นมาในสภาพร่างเปลือยเปล่าบนเตียงขนห่านที่นุ่มเสียจนเขารู้สึกราวกับกำลัง
จมอยู่ในหมู่มะเข็ญ ลิ่นของเขาเริ่มสากขึ้นมา ส่วนลำคอกก็เสบริ้น แต่ไอ้จ๋อน
ของเขากำลังแข็งที่อรร่ากับท่อนเหล็ก เขาพลิกตัวลงจากเตียง หากระโถน
จนเจอ และเริ่มเติมมันให้เต็มพร้อมครางออกมาอย่างเป็นสุข

ห้องนั้นมีมืดสลัว แต่มีลำแสงสีเหลืองของดวงอาทิตย์ปรากฏให้เห็นเป็น
เส้นๆ ระหว่างซื้บานเกล็ด ทีเรียนสะบัดปัสสาวะหยดสุดท้ายออก แล้วเดิน
ตุบตุบไปบนพรมทอลวดลายจากมีร์ ซึ่งนุ่มละมุนราวกับต้นหญ้าในฤดู
ไม้ใบผลิ เขาป็นขึ้นไปบนที่นั่งริมหน้าต่างอย่างเก้ๆ กังๆ และผลักบานเกล็ด
เปิดออกดูว่าวาริสและทวยเทพส่งเขามาอย่างที่ใด

ใต้หน้าต่างของเขามีต้นเซอร์รี่หกต้นยืนแผ่ฝ้ายมออยู่รอบๆ สระน้ำหินอ่อน
กึ่งก้านเพรียววาวนั้นโกร๋นเป็นสีน้ำตาล เด็กชายร่างเปล่าเปลือยยืนอยู่บนน้ำ

ตั้งท่าจะประลองฝีมือพร้อมดาบนักฆ่าในมือ เขาดูอ่อนช้อยและหล่อเหลา อายุไม่มากไปกว่าสิบหกปี ผมตรงสีทองยาวประป่า เขาดูเหมือนจริงเสียจนชายคนแคระต้องใช้เวลาลอยน่านกว่าจะตระหนักได้ว่าเด็กหนุ่มนั้นทำจากหินอ่อนลงสีต่างหาก แม้ดาบของเขาก็เป็นประกายวิบวับเหมือนเหล็กกล้าแท้ๆ

อีกฟากของสระน้ำมีกำแพงอิฐสูงสิบสองฟุตตั้งอยู่ โดยมีเหล็กแหลมเสียบเรียงอยู่ด้านบน ถัดออกไปจากนั้นคือตัวเมือง ทะเลแห่งหลังคากระเบื้องแออัดกันอยู่รอบอ่าว เขามองเห็นหอคอยอิฐสี่เหลี่ยม วิหารสีแดงขนาดใหญ่ และคฤหาสน์โอ่อ่าหลังหนึ่งบนเนินเขาเล็กๆ แสงแดดเป็นประกายระยับสะท้อนผืนน้ำลึกไกลออกไป เรือทาบลากำลังแล่นข้ามอ่าว ไบเรือสะบัดพลิวอยู่ในสายลม เขายังมองเห็นเสากระโดงของเรือเดินทะเลลำใหญ่กว่านั้นพุ่งเหยียดสูงอยู่ตามแนวชายฝั่งด้วย ต้องมีสักลำที่จะไปดอร์นลิน่า หรือไม่กี่อีสต์วอตซ์ริมทะเล ทว่าเขาไม่มีหนทางใดจะจ่ายค่าโดยสารได้เลย และเขาก็ไม่ได้เกิดมาเพื่อกรรเชียงเรือด้วย *ข้าสมควรเป็นแต่กรับใช้บนเรือเดินทางไปที่ใดละมั้ง โดยต้องยอมให้พวกลูกเรือกลับเกล้งไปตลอดการเดินทางบนทะเลแคบนั้น*

เขาสงสัยว่าตัวเองอยู่ ณ ที่ใด แม้แต่อากาศที่นี้ก็ยิ่งให้กลิ่นต่างออกไปเลย กลิ่นเครื่องเทศแปลกๆ ลอยอวลอยู่ในสายลมเย็นแห่งฤดูใบไม้ร่วง เขายังได้ยินเสียงร้องตะโกนลอยแว่วข้ามกำแพงมาจากถนนหนทางที่อยู่ถัดออกไปด้วย มันฟังเหมือนภาษาวาลีเรีย แต่เขารู้ความหมายแค่คำเดียวในทุกห้าคำเท่านั้น *ไม่ใช่บราวอส เขาสรุป ไม่ใช่ไทรออสด้วย* ถึงแม้ใครๆ พวกนั้น รวมถึงอากาศเย็นๆ แย้งว่าไม่ใช่ลิสและมีร์และโวลเลนทิสด้วยเช่นกัน

เมื่อได้ยินเสียงประตูเปิดออกทางด้านหลัง ที่เรียนก็หันไปเผชิญหน้ากับเจ้าบ้านร่างอ้วน “นี่เพนทอสใช้มั้ยนะ”

“ใช่แล้ว จะที่ไหนได้อีกล่ะ”

เพนทอส เอาละ อย่างน้อยก็พูดได้ว่าที่นี้ไม่ใช่คิงส์แลนด์ “พวกนางโลมไปทางไหนรี” เขาได้ยินตัวเองถามออกไป

“ที่นี้พวกนางโลมก็อยู่ในช่อง เหมือนกับในเวสต์ทอธนั่นแหละ แต่ท่านจะไม่ต้องการพวกนางหรือ สหายตัวน้อยของข้า เลือกเอาจากคนรับใช้หญิงของข้าสิ ไม่มีใครกล้าปฏิเสธท่านนะ”

“ทาสรี” คนแคระถามเสียงเข้ม

ชายอ้วนลวบเคราแก่สีเหลืองลงน้ำมันแกกหนึ่งของตนในลักษณะที่ที่เรียนเห็นว่าน่าขยะแขยงนัก “ทาสเป็นสิ่งต้องห้ามในแฟนทอส ตามข้อตกลงในสนธิสัญญาที่พวกบราวอสยึดยึดให้กับเราเมื่อหนึ่งร้อยปีก่อน แต่ถึงอย่างนั้นพวกนางก็จะไม่ปฏิเสธท่านหรอก” อิลเลียริโอค้อมร่างเทอะทะลงเล็กน้อย “แต่ตอนนี้ข้าต้องขอตัวก่อน สหายตัวน้อย ข้าได้รับเกียรติให้เป็นบัณฑิตของนครใหญ่แห่งนี้ และเจ้าชายก็เรียกเราไปประชุม” เขาคลี่ยิ้ม เผยให้เห็นฟันเหลืองโย่เย้เต็มปาก “เชิญสำรวจคฤหาสน์และบริเวณที่ดินได้ตามใจชอบเลยนะ แต่ไม่ว่ายังไงก็ห้ามเตร่ออกนอกกำแพงไปเด็ดขาด ไม่ให้ใครรู้ว่าท่านเคยอยู่ที่นั่นจะเป็นการดีที่สุด”

“เคยเรอะ ข้าจากไปที่อื่นแล้วหรืออย่างไร”

“มีเวลาลมเถให้เรารู้เรื่องนั้นกันในคืนนี้ ข้ากับสหายตัวน้อยของข้าจะกินดื่มและวางแผนการใหญ่กัน ตกลงมัย”

“ได้สิ สหายตัวอ้วน” ที่เรียนตอบ *มันคิดจะใช้ข้าหากำไรใส่ตัว* พวกเจ้าชายพ่อค้าแห่งนครอิสระสนใจแต่ผลกำไรเท่านั้นแหละ “ทหารเครื่องเทศกับลอร์ดเนยแข็ง” ลอร์ดบิดาของเขาเรียกคนพวกนี้อย่างดูแคลน ยามเมื่อรุ่งอรุณมาเยือน หากอิลเลียริโอ โมพาทิส เห็นว่าคนแคระลึนซีพีให้ผลกำไรมากกว่าคนแคระที่ยังมีชีวิต ที่เรียนก็จะถูกจับยึดลงไปในถังเหล้าองุ่นอีกใบก่อนย้ายสนธยาเป็นแน่ *เข้าไปให้พ้นเสียก่อนที่วันนั้นจะมาถึงดีกว่า* วันนั้นย่อมมาถึงแน่นอน เขาไม่สงสัยเลย เซอร์ซีไม่อาจจะลืมเขาไปได้ และแม้แต่เจมก็อาจจูนขึ้นมาเมื่อเจอลูกศรปักท้องท่านพ่อเข้า

ลมเอื่อยๆ พัดน้ำในสระเบื้องล่างเป็นริ้วคลื่นอยู่รอบๆ นักดาบว่างเปลือยนั้น นั่นทำให้เขานึกถึงวิชาชั้นมาตอนที่นางยิฟมเขาเล่นในช่วงฤดูใบไม้ผลิ หลอกๆ ที่ทั้งสองครองคู่กัน ก่อนที่เขาจะช่วยพวกทหารองครักษ์ของบิดา ชมชื่นนาง เขาคุ่นคิดถึงทหารพวกนั้นระหว่างที่ล่องเรือหนีมาและพยายามนึกให้ออกว่าพวกมันมีกันกี่คน ไม่ว่าใครก็คงนึกว่าเขาจะจำเรื่องนั้นได้ แต่ไม่เลย จะโหลหนึ่ง หรือยี่สิบ หรือหนึ่งร้อย เขาบอกไม่ได้ พวกนั้นเป็นผู้ใหญ่แล้วทุกคน ทั้งตัวสูงและแข็งแรง...แต่ชายทุกคนก็ล้วนสูงใหญ่สำหรับเด็กหนุ่ม

คนแคระอายุสิบสามปีทั้งนั้นแหละ ทิชาจู้จำนวนพวกมัน พวกมันทุกรายให้เหรียญกวางเงินแก่นาง เพราะฉะนั้นนางก็แค่ต้องนับเหรียญดู เหรียญเงินสำหรับทหารแต่ละรายและเหรียญทองคำสำหรับข้า บิดาของเขายื่นกรานให้เขาจ่ายนางด้วย แลนนิสเตอร์ชำระหนี้ของตนเสมอ

“ที่ที่พวกนางโลมไปนะสิ” เขาได้ยื่นลอร์ดไทวินพุดขึ้นอีกครั้ง และเป็นอีกครั้งที่สายหน้าไม่ส่งเสียง ฟีบ

บัณฑิตเชิญให้เขาสำรวจจุดหาสน์ได้ เขาค้นเจอเสื้อผ้าสะอาดๆ ในหีบไม้ซีดาร์ฝังลาบิสและมุก ขณะพยายามยัดร่างของตนลงไป เขาก็ตระหนักได้ว่าเสื้อผ้าพวกนั้นตัดขึ้นให้เด็กชายตัวเล็กๆ ใส่ เนื้อผ้านั้นหนานุ่มใช้ได้แม้จะเหม็นอับเล็กน้อย แต่ช่วงขาของชุดยาวเกินไป แขนสั้นเกินไป ส่วนปกคอเสื้อก็คงจะทำให้เขาหน้าดำขึ้นมาพอๆ กับจอฟฟรีย์หากเขาคิดหาทางผูกมัดมันได้ละก็ มันยังถูกแมลงกัดกินด้วยเช่นกัน แต่อย่างน้อยมันก็ไม่เหม็นอับว่ะ

ที่เรียนเริ่มออกสำรวจที่ห้องครัว ที่นั่นมีหญิงอ้วนสองนางและเด็กชายลูกมือคนหนึ่ง พวกนั้นมองเขาอย่างระแวงระวังขณะที่เขาหยิบเนยแข็ง ขนมปัง และผลพิกมากิน “อรุณสวัสดิ์ สาวงามทั้งหลาย” เขาเอ่ยและค้อมคำนับ “พวกเจ้ารู้ไหมว่าพวกนางโลมไปที่ไหนกัน” เมื่อพวกนางไม่ตอบ เขาจึงทวนคำถามเป็นภาษาวาลีเรียชั้นสูง แต่เขาต้องพุดว่า หญิงนครโสภณีนี แทนนางโลม คราวนี้แม่ครัวที่อ้วนกว่าและสาวกว่ายกไหล่ให้

เขาสงสัยว่าพวกนางจะทำเช่นไรถ้าเขาคว้ามือพวกนางแล้วลากไปที่ห้องนอน จะไม่มีใครกล้าปฏิเสธท่านหรอก อิลเลียร์โออ้างไว้เช่นนั้น แต่ไม่รู้ทำไมที่เรียนจึงคิดว่าเขาไม่ได้หมายถึงนางสองคนนี้หรอก แม่ครัวคนที่สาวกว่านะแก่พอเป็นแม่เขาได้เลย ส่วนที่สูงวัยกว่าก็น่าจะเป็นแม่ของนางนั้นละ ทั้งสองแทบอ้วนพอกๆกับอิลเลียร์โอ และมีหน้าอกหน้าใจที่ใหญ่กว่าหัวของเขาเองเสียอีก ข้าซุกเนินเนื้อนั้นให้ขาดใจตายไปเลยยังได้ มีวิธีตายที่เลวร้ายกว่านั้นอีกเยอะ วิธีหนึ่งก็อย่างที่ลอร์ดบิดาของเขาตายนั้นอย่างไร ชำนาญบังคับให้เขาขี้เป็นทองคำก้อนน้อยๆออกมาก่อนตายนะ ลอร์ดไทวินอาจจะตระหนักถึงเหนียวในการเอ่ยคำชมและแสดงความรัก แต่ใจกว้างเสมอเมื่อเป็นเรื่องของเงินทอง สิ่งเดียวที่น่าสมเพชยิ่งไปกว่าคนแคระไร้จุมูกก็คือคนแคระ

ไว้จุ่มกัณฑ์แด่กันแหละ

ที่เรียนทิ้งหญิงอ้วนพวกนั้นไว้กับขนมปังและกาต้มน้ำ แล้วเดินทางห้องใต้ดินที่อิลเลียริโอเทเขาออกมาจากถ้ำเมื่อคืนก่อน ซึ่งหาได้ไม่ยากเลย ที่นั่นมีเหล่าอู่น่มากพอที่จะทำให้เขาเมาแ่อไปเป็นร้อยปี ทั้งเหล่าอู่นั้นแดงรสหวานจากปรวการสุดเขต เหล้าอู่นั้นแดงรสเปรี้ยวจากดอร์น เหล้าสีอำพันอ่อนจางจากเพนทอส น้ำทิพย์สีเขียวจากมีร์ เหล้าอู่น้ำสีทองจากอาร์เบอร์ทกลีบถึงแม้แต่เหล่าอู่นั้นจากดินแดนบูรพาในตำนาน จากการ์ธ, ยิติ และอัลชายข้างเงาหิมพ์ ห้ายที่สุดแล้ว ที่เรียนเลือกเหล่าอู่นั้นรสเข้มข้นถึงหนึ่งที่จะบู่ไว้ว่าเป็นสมบัติส่วนตัวของลอร์ดรันซ์ฟอร์ด เรดไวน์ ปู่ของลอร์ดแห่งอาร์เบอร์คนปัจจุบัน รสชาติของมันนิบเนียนชวนฝันอยู่บนลิ้น มันมีสีม่วงเข้มเสียจนเกือบเป็นสีดำภายใต้แสงสลัวของห้องใต้ดิน ที่เรียนรินเหล้าใส่จอก และรินใส่เหยือกด้วย จากนั้นก็ถือพวกมันขึ้นไปใส่สวนเพื่อดื่มใต้ต้นเซอร์รี่ที่เขาเห็นก่อนหน้านี้

ปรากฏว่าเขาออกผิตประตุ และหาสระน้ำที่เขามองเห็นจากหน้าต่างห้องตัวเองไม่พบเลย แต่นั่นก็ไม่ใช่สำคัญดอก สวนที่อยู่ด้านหลังคฤหาสน์นั้นน่ารื่นรมย์ไม่แพ้กัน ทั้งยังกว้างขวางกว่ามาก เขาเดินเตร็ดเตร่ไปในนั้นอยู่ครู่หนึ่งพลางดื่มเหล้าไปด้วย กำแพงของที่นี่คงทำให้ปราสาทอันภาคภูมิใดๆ ต้องอับอายขายหน้าเป็นแน่แท้ ส่วนเหล็กแหลมที่ประดับเรียงไปบนยอดกำแพงดูเปลือยเปล่าแปลกตาเมื่อไม่มีศิระษะคนมาประดับ ที่เรียนนึกภาพว่าศิระษะของพีสวตนจะดูเป็นอย่างไรเมื่ออยู่บนนั้น ผมสีทองมีน้ำมันดินทาหีบ ขณะทีแมลงวันบินเข้าออกปากของนาง ไซ้แล้ว ส่วนแจมก็จะต้องได้ครองเหล็กแหลมแห่งข้างๆนาง เขาตัดสินใจ ใครหน้าไหนก็ห้ามมาแทรกกลางระหว่างพีชชายกับพีสวตนของข้า

หากมีเชือกและตะขอเกี่ยว เขาก็น่าจะปีนข้ามกำแพงนี้ไปได้ แขนของเขาแข็งแรง และน้ำหนักตัวก็ไม่เยอะ เขาน่าจะไต่ข้ามไปได้ถ้าไม่พลาดถูกเหล็กแหลมเสียบเอาเสียก่อน ไว้พรุ่งนี้ข้าจะลองหาเชือกดูสักเส้น เขาหมายมั่น

เขาเห็นประตูสามบานขณะเดินเตร็ดเตร่ไป ทางเข้าหลักมีเรือนเฝ้าประตู ประตูหลังอยู่ติดกับโรงเลี้ยงสุนัขและประตูสวนซ่อนอยู่หลังเถาไถวี่สีซีดที่พันกันยุ่งเหยิง ประตูบานสุดท้ายถูกล่ำมไซ้เอาไว้ ส่วนที่เหลื่อมมียามเฝ้าอยู่ ทหารยาม

พวกนั้นตัวท่วม ไบหน้าเรียบเนียนราวกันทาร์ก ทุกคนสวมหมวกสำริด ติดเดี่ยวแหลม ที่เรียนมองออกว่าเป็นชั้นที่เมื่อเห็นเข้า เขารู้จักคนพวกนี้ จากชื่อเสียงเล่าลือ ว่ากันว่าพวกนี้ไม่เกรงกลัวสิ่งใดและไม่รู้จักความเจ็บปวด และจงรักภักดีต่อผู้เป็นนายจนตัวตาย ถ้าข้ามีพวกนี้สักสองสามร้อยคนก็คง ใช้งานได้ดี เขาครุ่นคิด น่าเสียดายที่ข้าไม่ทันคิดเรื่องนั้นก่อนที่จะกลายมาเป็น ขอทานแบบนี้

เขาเดินไปตามทางเดินที่มีเสาเรียงราย ทะลุผ่านซุ้มประตูโค้งยอดแหลม และพบว่าตัวเองกำลังอยู่ในลานสนามปฏกระเบื้อง ที่ซึ่งสตรีนางหนึ่งกำลังซักผ้า อยู่ตรงบ่อน้ำ นางดูมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขา มีเรือนผมสีแดงทึบ ไบหน้า กว้างตกระประปราย “ดีมเหล่าองุ่นหน้อยมัย” เขาถามนาง นางมองเขา อย่างล้งเล “แต่ข้าไม่มีจอกให้เจ้านะ เราต้องแบ่งกัน” หญิงซักผ้าหันกลับไป บิดเลื้อและเขวนตาก ที่เรียนนั่งลงบนม้านั่งหินพร้อมเหยือกเหล้า “บอกข้าทีสิ ข้าควรไว้ใจบัณฑิตอิลเลียรีโอมากแค่ไหน” ชื่อ่นั้นทำให้นางเงยหน้าขึ้นมอง “แค่นั้นเชียวรี” เขาหัวเราะหึๆ พลังไขว้ขาแกร็นๆ แล้วดีมเหล่า “ข้ารังเกียจนัก ที่ต้องเล่นบหอะไรก็ตามแต่ที่ไอ้พ่อค้าเหยแข็งคิดจะให้ข้าเล่น แต่ข้าจะปฏิเสธเขา ไปได้ยังงั้นละ ในเมื่อประตุมียามเฝ้าอยู่ บางทีเจ้าน่าจะซ่อนข้าไว้ใต้กระโปรงแล้ว ลักลอบพาข้าออกไปนะ ข้าจะซาบซึ้งในบุญคุณเจ้าเป็นล้นพ้นเลย แหม จะให้ข้าแต่งงานกับเจ้าเลยก็ยิ่งได้ ข้ามีเมียมาแล้วสอง แล้วทำไมจะไม่สาม ไปได้เลยละ เอ แต่เราจะไปอยู่ที่ไหนกันหนอ” เขายิ้มให้นางอย่างเป็นมิตร เท่าที่ชายจมูกแหงไปครึ่งหนึ่งจะทำได้ “ข้ามีหลานสาวอยู่ที่ซันสเปียร์นะ ข้าบอกเจ้ารียัง ข้าอาศัยเมอร์เซลลาก่อเรื่องขุนวยเสียหลายมากมายได้ที่ตอร์น เลย ข้าหาเหตุให้หลานสาวกับหลานชายก่อกองครวมกันได้ แบบนั้นคงตลกน่าดู เลยนะ” หญิงซักผ้าซึ่งเลื้อตัวยาวของอิลเลียรีโอตัวหนึ่ง ซึ่งใหญ่พอจะใช้แทน ไบเรือได้เลย “ข้าควรจะละอายที่คิดเรื่องชั่วช้าพรรค์นั้น เจ้าคิดถูกแล้วละ ข้าไปที่ผาก่าแพงแทนคงดีกว่า ว่ากันว่าอาชญากรรมทุกอย่างจะถูกกลบล้างไปสิ้น เมื่อเราเข้าร่วมกับหน่วยพิทักษ์ราตรี แต่ข้ากลัวว่าพวกนั้นคงไม่ยอมให้ข้ากับ เจ้าไว้หน้าสิ คนดี ห้ามมีผู้หญิงในหน่วยพิทักษ์ ห้ามมีเมียตกรະผู้อ่อนหวาน มากุ่นเตียงตอนกลางคืน จะมีก็แต่ลมหนาว ปลาค้อดเค็ม แล้วก็เบียร์เล็กน้อย

เจ้าว่าข้าจะดูตัวสูงขึ้นมาในชุดดำ ท่านหญิงของข้า” เขาเติมเหล้าใส่จอกอีก “เจ้าว่าไงละ เหนือหรือใต้ ข้าควรไถ่บาปเก่าๆ หรือสร้างบาปใหม่ๆ เพิ่มเติม”

หญิงซักผ้าเหลือบมองเขาเป็นครั้งสุดท้าย จากนั้นจึงหยิบตะกร้าผ้าขึ้นมาแล้วเดินจากไป ดูเหมือนข้าจะรักษาเมียไว้ไม่ได้นานเลยสักคน ที่เรียนไต่ตรงตรง เขี่ยอกเหล่าของเขาเหือดแห้งไปหมดด้วยทางใดสักทาง ข้าน่าจะไซเซกกลับไปห้องใต้ดินอีกนะ แต่เหล่าองุ่นรสแรงนี้กำลังทำให้เขาหัวหมุน และชั้นบันไดสู่ห้องใต้ดินก็ชันยิ่งนัก “พวกนางโลมไปที่ไหนนะ” เขาถามผ้าซักแล้วที่สะบัดพับๆ อยู่บนราวตาก เขาน่าจะถามหญิงซักผ้าคนนั้น ไม่ได้จะบอกเป็นนัยว่าเจ้าเป็นนางโลมหรือที่รัก แต่เพื่อเจ้าจะรู้ว่าพวกนางไปที่ไหนกัน หรือถ้าจะให้ดีกว่านั้น เขาก็น่าจะถามบิดาตัวเองเสียแต่แรก “ที่ที่พวกนางโลมไปนะสิ” ลอร์ดไทวินบอก นางรักข้า นางเป็นลูกสาวคนเช่าที่นางนางรักข้าและแต่งงานกับข้า นางมอบความไว้วางใจให้ข้า

เขี่ยอกว่างเปล่าเลื่อนหลุดจากมือของเขากลับไปตามลานสนาม ที่เรียนยันตัวลุกขึ้นจากม้านั่งและเดินไปเก็บ ขณะที่ทำดั่งนั้นเขาก็เห็นเห็ดจำนวนหนึ่งขึ้นอยู่ตรงรอยแตกของกระเบื้องปูพื้น พวกมันมีสีเขียวซีด มีจุดเล็กๆ และข้างใต้เป็นกกลีบสีแดงเข้มราวเลือด คนแคระเตี้ยเตี้ยดอกหนึ่งออกมามดมพุดพิดอร่อยเหาะ เขานึก แล้วก็ถึงตายด้วย

เห็ดนั้นมิทั้งหมดเจ็ดดอก บางที่ทวยเทพทั้งเจ็ดอาจกำลังพยายามบอกอะไรสักอย่างแก่เขากระมัง เขาเก็บพวกมันทั้งหมดขึ้นมา และคว้าถุงมือข้างหนึ่งจากราวตากผ้ามาบรรจุห่อพวกมัน จากนั้นก็ยัดลงไปใ้ในกระเป๋าของตน การออกแรงทำเช่นนั้นทำให้เขาเวียนหัว เขาจึงคลานกลับขึ้นไปบนม้านั่ง หลังจากนั้น ขดตัวนอนและหลับตาลง

เมื่อตื่นขึ้นมาอีกครั้ง เขาก็กลับมาอยู่ในห้องนอนตัวเองแล้ว กำลังจมอยู่บนเตียงขนานหน้าอีกครั้งขณะที่เด็กสาวผมทองคนหนึ่งกำลังเขย่าไหล่เขา “นายข้า” นางเอ่ย “น้ำร้อนท่านอาบอยู่ บันคิตอิลเลียริโอต้องการให้ท่านไปที่โต๊ะอาหารภายในหนึ่งชั่วโมง”

ที่เรียนยันตัวขึ้นนั่งหอน ยกสองมือขึ้นกุมศีรษะ “นี่ข้าฝันไป หรือว่าเจ้าพูดภาษาว่ามนะ”

“ใช่แล้ว นายข้า ข้าถูกซื้อตัวมาเพื่อปรนเปรอพระราชินี” นางมีดวงตาสีฟ้า ผิวขาวผ่อง อ้วนแอ้น อ้วนเยาว์

“ແ່ນລະວ່າต้องเป็นอย่างนั้น เอาเหล้าองุ่นมาให้ข้าสักจอกซิ”

นางรินเหล้าให้เขา “บัณฑิตอิลเลียริโอบบอกว่าข้าต้องขัดหลังให้ท่าน และอุ่นเตียงท่าน ข้าชื่อ...”

“...อะไรข้าก็ไม่สน เจ้ารู้มั๊ยว่าพวกนางโลมไปที่ไหนกันนะ”

นางหน้าแดง “พวกนางโลมขายตัวแลกเงิน”

“หรือเพชรพลอย หรือชุดกระโปรง หรือปราสาท แต่พวกนางไปไหนกันล่ะ”

เด็กสาวไม่เข้าใจคำถาม “นี่เป็นปริศนาคำทายรีเปล่า นายข้า ข้าไม่เก่งเรื่องปริศนาเลย ท่านช่วยบอกคำตอบข้าได้ไหม”

ไม่ได้ เขาคิด ข้าเองก็เกลียดปริศนาคำทายเหมือนกัน “ข้าจะไม่บอกอะไรเจ้าทั้งนั้น เจ้าเองก็ช่วยทำแบบเดียวกันด้วย” สิ่งเดียวในตัวเจ้าที่ข้าสนใจก็คือส่วนที่อยู่ตรงหว่างขา เขาเกือบพูดออกไปแล้ว คำพูดนั้นอยู่ที่ปลายลิ้นแต่ไม่รู้ทำไมจึงไม่หลุดผ่านริมฝีปากออกมา นางไม่ใช่เซ คนแคะบอกตัวเองก็แค่เด็กน้อยเื่องๆสักคนที่คิดว่าข้าเล่นปริศนาคำทาย หากพูดตามตรงแล้วละก็ แม้แต่ช่องคลอดของนางก็ไม่ได้ทำให้เขาสนอกสนใจเท่าใดเลย ข้าต้องป่วยแน่ๆหรือไม่ก็ตายไปแล้ว “เจ้าบอกว่าต้องอาบน้ำใช้มั๊ย เราอย่าให้พ่อค้าเนยแข็งผู้ยิ่งใหญ่อดดีกว่า”

ขณะที่เขาแช่อ่างอาบน้ำ เด็กสาวก็ล้างเท้าให้เขา ภูหลัง และสาางผมให้ หลังจากนั้นนางก็ทำให้น้ำมึนกลิ่นหอมหวานลงไปบนห้องของเขาเพื่อคลายความปวดเมื่อย และแต่งกายให้เขาด้วยชุดของเด็กผู้ชายอีกครั้ง อันได้แก่กางเกงรัดเข้าสีม่วงแดงกลิ่นอับ และเสื้อเข้ารูปกำมะหยี่สีน้ำเงินนูนด้วยผ้าทอง “นายข้าต้องการตัวข้าหลังจากกินเสร็จแล้วไหม” นางถามขณะร้อยเชือกกรองเท้าบูตให้

“ไม่ ข้าเลิกยุ่งกับพวกผู้หญิงแล้ว” พวกนางโลมนะ

เด็กสาวยอมรับความผิดหวังนั้นได้ดีเกินกว่าที่เขาจะพอใจ “ถ้านายข้าต้องการเด็กผู้ชายมากกว่า ข้าก็หาคนหนึ่งมารอท่านที่เตียงได้”

นายข้าต้องการเมียของตัวเองมากกว่า นายข้าต้องการเด็กสาวที่ซื้อทิดา

มากกว่า “ถ้าเพียงแต่ฉันรู้ว่าพวกนางโลมไปไหนเท่านั้น”

เด็กสาวเหม็นปาก นางรังเกียจข้า เขาตระหนัก แต่ไม่มากไปกว่าที่ข้า
รังเกียจตัวเองหรอก ทีเรียน แลนนิสเตอร์ ไม่สงสัยเลยว่าตัวเขาเคยนอน
กับผู้หญิงหลายรายที่รู้สึกขยะแขยงยามเมื่อได้เห็นรูปร่างหน้าตาของเขา แต่
อย่างน้อยรายอื่นๆก็มิมารยาทพอที่จะแกล้งทำเป็นชอบใจ อากาการรังเกียจ
อย่างไม่ปิดบังเล็กน้อยก็อาจทำให้ระงุมระงวยดี เหมือนการตี้มเหล่าองุ่น
ผ่าตๆหลังกินของหวานมากเกินไปนั่นแหละ

“ข้าว่าข้าเปลี่ยนใจแล้ว” เขาบอกนาง “จงมารอข้าบนเตียง แก้วฟ้า
ล่อนจ้อนด้วยละถ้าจะกรุณา ข้าคงเฝ้ามาเฝ้าเกินกว่าจะคลำแก้มเสื้อผ้าเจ้าได้ คอย
หุบปากให้เงียบแล้วอ้าขาข้าไว้ แล้วเราสองคนก็จะเข้ากันได้เป็นอย่างดีเยี่ยม
ไปเลย” เขามองนางอย่างลามเลีย หวังว่าจะได้รับรสแห่งความหวาดกลัว
หว่านางกลับมอบแต่ความสะอิดสะเอียนให้เขาเท่านั้น ไม่มีใครหวาดกลัว
คนแคระหรอก แม้แต่ลอร์ดไทวินก็ไม่กลัวแม้ทีเรียนจะถือหน้าไม้ไว้ในมือก็ตาม
“เจ้าตรงเวลาถูกอับรีเปล่า” เขาถามนางบ่าเธอ

“หากนั้นจะทำให้หายข้าชอบใจ”

“นายข้าจะชอบใจมากกว่าถ้าได้รัดคอเจ้า ข้าทำแบบนั้นกับนางโลม
คนล่าสุดของข้า เจ้าคิดว่านายของเจ้าจะคัดค้านไหม ต้องไม่อย่างแน่นอน
เขามีคนอย่างเจ้าอีกเป็นร้อย แต่ไม่มีใครอื่นเหมือนอย่างข้า” คราวนี้เมื่อเขา
นึกยิ้ม เขาก็ได้ความหวาดกลัวอย่างที่ต้องการ

อิลเลียร์โอเอนกายอยู่บนเก้าอี้ร้อนนูนวม กำลังสวามพริกหวาน
เผ็ดร้อนและหัวหอมจากซามไม้ หน้าผากมีเม็ดเหงื่อผุดพราย ดวงตา
เหมือนหมูเป็นประกายวาวอยู่เหนือพวงแก้มอูมอ้วน อัญมณีเต็นระบำเมื่อ
เขาขยับมือ ทั้งโอนิคซ์ โอปอ พลอยตาเสือ ทูร์มาลีน ทับทิม แอมethyst
ไพฑิน มรกต เจ็ด หยก เพชรดำ และไข่มุกเขียว ข้ามีชีวิตอยู่ได้เป็นปีๆ
ด้วยแหวนของมันเลย ทีเรียนรำพึง แต่ต้องหามืดใหญ่ๆมาลึบมือนั้นก่อนนะ

“มานั่งสิ สหายตัวน้อยของข้า” อิลเลียร์โอโบกมือให้เขามาใกล้ขึ้น

ชายแคระปีนขึ้นไปบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง มันใหญ่เกินไปมากสำหรับเขา
บัลลังก์ที่มีหมอนอิงนั้นออกแบบเพื่อรองรับบันท้ายมโหฬารของบัณฑิต

มีขาเก้าอี้แข็งแรงมั่นคงเพื่อรับน้ำหนักของเขา ที่เรียน แลนนิสเตอร์ ใช้ชีวิต ทั้งชีวิตอยู่ในโลกที่มีขนาดใหญ่เกินไปสำหรับเขา แต่ในคฤหาสน์ของอิลเลียริโอ โมพาติส นั้น ความรู้สึกผิดสัดส่วนกลับเลวร้ายรุนแรงเข้าไปใหญ่ ข้าเป็นหนู ในรังแมมมอธ เขาคุ่นคิด แต่อย่างน้อยเจ้าแมมมอธก็มีห้องเก็บเหล่าไต้ดิน ชั้นเลิศเขียวละ ความคิดนั้นทำให้เขาคอแห้งขึ้นมา เขาร้องขอเหล้าอุ่น

“ท่านพอใจเด็กสาวที่ข้าส่งไปให้ไหม” อิลเลียริโอถาม

“ถ้าข้าต้องการเด็กสาวสักคน ข้าคงขอไปแล้ว”

“ถ้านางทำให้ท่านไม่พอใจ...”

“นางทำทุกอย่างตามที่ต้องทำ”

“ข้าก็หวังอย่างนั้น นางได้รับการฝึกมาจากลิส ที่ซึ่งผู้คนสรรสร้าง ศิลปะแห่งรัก พระราชาพอใจนางยิ่งนัก”

“ข้าฆ่าพระราชา ท่านไม่ได้ข่าวรีง” ที่เรียนยิ้มเหี้ยมเหนือจอกเหล้า ของตน “ข้าไม่ต้องการของเหลือเดนจากพระราชาหรอก”

“ตามใจท่าน มากินกันเถอะ” อิลเลียริโอปรบมือเข้าด้วยกัน แล้วเหล้า บ่าวรับใช้ก็วิ่งออกมา

พวกเขาเริ่มด้วยน้ำซูปปูกับปลาหมองก์พิช และซูปมะนาวเย็นใส่ไข่ จากนั้นก็ตามมาด้วยนกระทาในน้ำผึ้ง สันหลังแกะ ตับท่านแช่เหล้าอุ่น พาร์สนิอบเนย และลูกหมวย่าง ภาพอาหารทั้งหมดนี้ทำให้ที่เรียนรู้สึก คลื่นเหียน แต่เขาก็ฝืนตัวเองให้ลองกินซูปดูสักช้อนเพื่อมิให้เสียมารยาท และ เมื่อได้ลิ้มรสชาติเข้าแล้ว เขาก็หมดแรงต้านทาน พวกแม่ครัวอาจจะแก้หง่า และอ้วนฉุ แต่พวกนางก็รู้งานของตนดี เขาไม่เคยได้กินดีขนาดนี้มาก่อน แม้แต่ในราชสำนักก็ตาม

ขณะที่กำลังดูดเนื้อนกระทาออกจากกระดูก เขาก็ถามอิลเลียริโอ ถึงการเรียกประชุมเมื่อช่วงเช้า ชายอ้วนยักษ์ไหล “มีเรื่องยุ่งยากทางตะวันตกนะ แอสตาพอร์ถูกตีแตกแล้ว กับมีรินด้วย พวกเมืองทาสกิสคารอันเก่าแก่ตอนที่ โลกยังเยาว์วัยนะ” ลูกหมวย่างถูกแฉ่ อิลเลียริโอเอื้อมไปหยิบหนังสืออย่างขึ้นหนึ่ง และจุ่มมันลงไปในซอสลูกพลัม แล้วกินมันจากนิ้วของตน

“อ่าวพ่อค้าทาสอยู่ตั้งไกลจากเพนทอส” ที่เรียนเอาปลายมีดจิ้มตบท่าน

ขึ้นมา ไม่มีชายใดจะอับรึยัญไรรู้เท่าชายที่สังหารญาติตัวเองอีกแล้ว เขาคุ่นคิด แต่ข้าทำตัวให้ชอบนรกแบบนี้ได้เลยนะเนี่ย

“เป็นเช่นนั้น” อิลเลียริโอเห็นด้วย “แต่โลกใบนี้เป็นดั่งใยแมงมุมขนาดมหึมา คนเรามาหาญกล้าไปลองแตะดูสักเส้นหรือก ไม่อย่างนั้นเส้นอื่นๆ ก็จะสิ้นสะเทือนไปหมด เอาเหล้าอีกมั๊ย” อิลเลียริโอโยนพริกหวานเข้าปาก “ไม่สิ มีอย่างอื่นที่ตึกว่านั่นอีก” เขาปรบมือเข้าหากัน

เมื่อได้ยินเสียงนั้น บ่าวรับใช้คนหนึ่งก็เข้ามาพร้อมอาหารปิดฝาจานหนึ่ง เขาวางมันลงหน้าที่เรียง แล้วอิลเลียริโอก็โน้มตัวข้ามโต๊ะมาเปิดฝาดอก “เห็ด” บัณฑิตประกาศพร้อมกับกลิ่นที่ลอยอวลขึ้นมา “จุ่มพิตด้วยกระเทียมและอาบด้วยเนยเหลว มีคนบอกข้าว่ารสชาติมันล้ำเลิศนัก ลองสักชิ้นสิ สหายข้าสองเลยก็ยังไม่ได้อ”

ที่เรียงนำเห็ดสี่ตัวอบๆ จ่อเข้าปากไปได้ครึ่งทางแล้ว แต่บางอย่างในน้ำเสียงของอิลเลียริโอทำให้เขาหยุดชะงักก็ “เชิญท่านก่อนเถอะ นายข้า” เขาตั้นจานไปหาเจ้าภาพ

“ไม่ละ ไม่” บัณฑิตอิลเลียริโอดันเห็ดกลับมา ชั่วอดีตใจหนึ่งนั้น ดูราวกับว่ามีเด็กจอมป่วนคนหนึ่งกำลังจ้องมองออกมาจากข้างในเนื้อหนึ่งบวมฉุของพ่อค้าเนยแข็ง “เชิญท่านก่อนเถอะ ข้าขอยื่นกราน แม่ครัวทำให้ท่านกินโดยเฉพาะเลย”

“จันรี” เขาจำแม่ครัวได้ นางมีแป้งขนมปังเปื้อนมือ หน้าอกหน้าใจใหญ่ยักษ์ชูขึ้นออกมาพร้อมเส้นเลือดสีน้ำเงินเข้ม “นางมีน้ำใจนัก แต่...ไม่ละ” ที่เรียนค่อยๆ หย่อนเห็ดกลับลงไปบนทะเลสาบเนยเหลวที่มันไหลขึ้นมา

“ท่านระแวงเกินไปนะ” อิลเลียริโอยิ้มผ่านเคราแฉกสีเหลืองออกมา ซึ่งน่าจะลงน้ำมันทุกเช้าเพื่อให้มันแวววาวราวทองคำ ที่เรียนสันนิษฐาน “ท่านเป็นคนชี้ขาดตรี ข้าไม่ยกเคยได้ยินคนพูดถึงท่านอย่างนั้นนะ”

“ในเจ็ดราชอาณาจักร การวางยาพิษแก่ของตนในมืออาหารคำถือว่า เป็นการละเมิดกฎการเป็นเจ้าบ้านที่ร้ายแรงนัก”

“ที่นี้ก็เหมือนกัน” อิลเลียริโอ โม่พาทิส เอ้อมไปหยิบจอกเหล้าของตน “ทว่าเมื่อผู้เป็นแขกแสดงความปรารถนาอย่างชัดเจนที่จะยุติชีวิตตัวเอง เอ้า

เจ้าภาพก็ต้องยอมตามใจแขกหรือมิใช่” เขาดื่มเหล้าอีกหนึ่ง “บัณฑิตออร์เดิลโลถูกวางยาด้วยการกินเห็ดเมื่อไม่ถึงครึ่งปีที่ผ่านมานี้เอง ไม่ได้เจ็บปวดรุนแรงอะไรเลยนะ มีคนบอกเข้ามา แค่ท้องเกร็งเจ็บข้าง แล้วก็ปวดหลังตาขึ้นมาจับปล้น แล้วก็เป็นอันจบ เห็นะยังดีที่ว่าคมดาบแทงทะลุคอกนะ ท่านว่ามั๊ย จะตายพร้อมรสเลือดในปากไปทำไมเล่าในเมื่อเป็นเนยกับกระเทียมก็ได้ล่ะ”

ชายแคระมองพินิจจานอาหารตรงหน้า กลิ่นของกระเทียมกับเนยทำให้เขาน้ำลายสอ ใจหนึ่งของเขาอยากกินเห็ดพวกนั้นแม้จะรู้ว่ามันคืออะไรก็ตาม เขาไม่กล้าหาญพอที่จะเอาเหล็กกล้าเย็นเยียบเสียบแทงช่องท้องตัวเอง แต่การกัดเห็ดหนึ่งคำไม่น่าจะยากเท่าไรนัก นั่นทำให้เขารู้สึกหวาดกลัวเหลือจะเอ่ยขึ้นมา “ท่านเข้าใจข้าผิดแล้ว” เขาได้ยื่นตัวเองพูดออกไป

“อย่างนั้นรี ข้าละสงสัยจริง ถ้าท่านอยากจมน้ำอยู่ตายมากกว่า ก็บอกมาได้เลยนะ แล้วข้าจะจัดการให้ อย่างเร็วเลยด้วย ค่อยๆ กินไปทีละจอกๆ นะเปลืองทั้งเวลาแล้วก็เหล้าด้วย”

“ท่านเข้าใจข้าผิดแล้ว” ที่เรียนพูดซ้ำอีก ด้วยเสียงที่ดังกว่าเดิม เห็ดแซ่เนยเป็นประกายวาวอยู่ในแสงตะเกียง ดำมืดและเชิฐชวน “ข้าไม่ได้อยากตายเลย ข้ารับรองกับท่านได้เลย ข้ามี...” เสียงของเขาแผ่วหายไปอย่างไม่แน่ใจ ข้ามีอะไรดี ชีวิตให้ดำเนินต่อรี หรืองานการให้สะสาง ลูกๆ ให้เลี้ยงดูดินแดนให้ปกครอง หญิงสาวให้รักใคร่อย่างนั้นหรือ

“ท่านไม่มีอะไรเลย” บัณฑิตอิลเลียริโอพูดต่อให้ “แต่เราเปลี่ยนแปลงเรื่องนั้นได้” เขาจ้วงเห็ดชิ้นหนึ่งขึ้นจากเนย แล้วเคี้ยวอย่างตะกละตะกลาม “อ่อยล้ำ”

“เห็นนี่ไม่มีพิษ” ที่เรียนหงุดหงิดขึ้นมา

“ก็ไม่มีนะสิ ข้าจะอยากทำร้ายท่านไปทำไมเล่า” บัณฑิตอิลเลียริโอกินเห็ดอีกชิ้น “เราต้องแสดงความไว้วางใจกันหน่อยนะ ท่านกับข้าเนะ เอลิกินชะ” เขาปรบมืออีกครั้ง “เรามีงานต้องทำ สหายตัวน้อยของข้าต้องรักษาร่างกายให้แข็งแรงเข้าไว้”

บ่าวรับใช้นานกระสายสัตผลพิกออกมา เนื้อลูกวัวตัดเป็นชิ้นเล็กๆ

แช่หน้านมอัลมอนต์ ปลาเฮร์ริงในซอสครีม หัวหอมเคลือบน้ำตาล เนยแข็ง เหม็นเน่า จานใส่หอยทากกับขนมปังหวาน และหงส์ดำทั้งชน ที่เรียนไม่ยอมกินหงส์ ซึ่งเตือนให้เขานึกถึงอาหารค่ำที่เขากินร่วมกับพี่สาว แต่เขาจัดการกับนกกระสาและปลาเฮร์ริง รวมถึงหัวหอมเคลือบน้ำตาลอีกเล็กน้อย ป่าวรับใช้เต็มเหล้าองุ่นใส่จอกให้เขาใหม่ทุกครั้งที่เขาดื่มจนเกลี้ยง

“ท่านดื่มเหล้าเยอะนักสำหรับคนตัวเล็กปานนั้น”

“การฆ่าญาติเป็นเรื่องน่าเหนื่อยหน่าย มันทำให้คนคอแห้งนะ”

ดวงตาของชายอ้วนแวววาวขึ้นมาเหมือนอัญมณีบนนิ้วมือของเขา “มีคนในเวสต์เทอร์อสที่จะพูดว่าการฆ่าลอร์ดแลนนิสเตอร์เป็นแค่การเริ่มต้นที่ดีเท่านั้น”

“อย่าไปพูดอย่างนั้นให้พี่สาวข้าได้ยินเข้าเสีย ขโมยอย่างนั้นพวกนั้นได้ลิ้นต้วนแน่” ชายคนแคระฉีกก่อนขนมปังแบ่งครึ่ง “แล้วท่านก็ควรระวังคำพูดคำจาเวลาเอ่ยถึงตระกูลของข้านะ ท่านบัณฑิต จะเป็นผู้สั่งหารญาติหรือไม่ ข้าก็ยังคงเป็นราชสีห์อยู่ดี”

นั่นดูเหมือนจะทำให้ลอร์ดเนยแข็งขบขันอย่างลึนเหลือ เขาตบต้นขาอวบอูมและเอ่ยว่า “พวกท่านชาวเวสต์เทอร์อสนี่เหมือนกันหมดเลย พวกท่านเย็บรูปสัตว์ป่าสักตัวลงบนเศษผ้าไหม แล้วจู่ๆ พวกท่านทั้งหมดก็ล้วนเป็นราชสีห์ หรือมังกร หรืออินทรี ให้ข้านับท่านเป็นราชสีห์จริงๆก็ได้นะ สหายตัวน้อย เจ้าชายภาคภูมิใจกับสัตว์ป่าสะสมของเขานัก ท่านอยากอยู่ร่วมกรงกับพวกมันมั๊ยล่ะ”

บรรดालอร์ดแห่งเจ็ดราชอาณาจักรออกจะให้คำกับตราประจำตระกูลของตนมากเกินไปหน่อยจริงๆนั่นละ ที่เรียนจำต้องยอมรับ “ก็ได้” เขาขอมรับ “แลนนิสเตอร์ไม่ใช่ราชสีห์ แต่ข้าก็ยังเป็นลูกชายของพ่อข้าอยู่ดี ส่วนเจมีกับเซอร์ซีก็เป็นคนที่ข้าจะต้องฆ่าด้วยมือตัวเอง”

“นำแปลกนักที่ท่านเอ่ยถึงพี่สาวคนงามของท่านขึ้นมา” อิลเลียริโอเอ่ยระหว่างกินหอยทากไปด้วย “ราชินีเสนอยศลอร์ดให้คนที่นำหัวของท่านไปให้นางได้ ไม่ว่าชาติกำเนิดเขาจะต่ำต้อยแค่ไหนก็ตาม”

นั่นไม่ได้มากเกินกว่าที่ที่เรียนคาดไว้เลย “ถ้าท่านตั้งใจจะรับข้อเสนอนาง ก็จัดการให้นางอำขาให้ท่านด้วยละ ส่วนที่ดีที่สุดของข้าแลกกับส่วน

ที่ดีที่สุดของนาง แบบนั้นถึงจะเป็นการแลกเปลี่ยนที่ยุติธรรม”

“ข้าขอทองคำเท่านั้นหนักตัวข้าดีกว่า” พ่อค้าเนยแข็งหัวเราะอย่างแรง เสียจนที่เรือนกลัวว่าตัวเขาจะแตกปรือออก “ทองคำทั้งหมดในคาสเตอร์ลีร็อกเลยท่าจะดี ไซม์ย่ะ”

“ทองคำนั้นข้ายอมยกให้ท่าน” คนแคระเอ่ย รู้สึกโล่งใจที่ตัวเองจะไม่ถูกปล่าไหลและขนมหวานที่ยังไม่ย่อยดีพวยพุ่งออกมาท่วมร่างเอา “แต่ร็อกนี่เป็นของข้า”

“เป็นเช่นนั้น” บัณฑิตเอามือปิดปากแล้วเรอออกมาดังสนั่น “ท่านคิดว่าพระราชสาสน์นั้นสละยกมันให้ท่านใช่ไหม มีคนบอกข้าว่าเขายึดถือกฎหมายเคร่งครัดนัก พี่ชายของท่านสวมผ้าคลุมไหลขาว เพราะฉะนั้นตามกฎหมายทั้งหมดแห่งเวสเทออส ท่านจึงเป็นทายาทสืบทอด”

“สแตนนิสอาจยกคาสเตอร์ลีร็อกให้ข้า” ที่เรียนบอก “ถ้าไม่นับปัญหา ยิบย่อยที่ว่าข้าสังหารญาติและพระราชานะนะ สำหรับเรื่องนั้น เขาคงทำให้ข้าเตี้ยลงด้วยการบั่นหัวข้านะสิ เท่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ข้าก็เตี้ยพอแล้ว แต่ทำให้ท่านถึงคิดว่าข้าตั้งใจจะเข้าร่วมกับลอร์ดสแตนนิสล่ะ”

“ไม่มันแล้วท่านจะไปตีผากำแพงทำไม”

“สแตนนิสอยู่ที่ผากำแพงระอะ” ที่เรียนลูบจมูกตัวเอง “สแตนนิสไปทำบ้ออะไรในนรกทั้งเจ็ดที่ผากำแพงกัน”

“ไปหนาวลั่นๆ นะสิข้าว่า ที่ดอร์นนะอบอุ่นกว่า เขาน่าจะเล่นเรือไปทางนั้นนะ”

ที่เรียนกำลังเริ่มสงสัยว่ามีหญิงซักผ้าใบหน้าตกระบางคนอาจรู้ภาษาร่วมดีกว่าที่นางเสแสร้ง “ตามที่ปรากฏนั้น เมอร์เซลลาหลานสาวข้าอยู่ที่ดอร์นแล้วข้าก็คิดๆ อยู่ว่าอยากจะทำเธอเป็นราชินี”

อิลเลียร์ไอยิ้มออกมาขณะที่บ่าวรับใช้เอาช้อนตักเซอร์วีส์ดำในครีมหวานจากชามให้ทั้งสอง “เด็กหญิงผู้น่าสงสารคนนั้นทำอะไรให้ท่านรี ท่านถึงอยากให้เธอตายนะ”

“แม้แต่คนที่สังหารญาติตัวเองก็ไม่จำเป็นต้องสังหารญาติ ทุกคนสักหน่อย” ที่เรียนพูด รู้สึกเจ็บปวดขึ้นมา “ข้าบอกว่าตั้งเธอเป็นราชินี ไม่ใช่ฆ่าเธอ

สักหน่อย”

พ่อค้าเนยแข็งใช้ช้อนตักเซอร์รี่ขึ้นมา “ในโนแวนทิส พวกเขาใช้เหรียญที่ด้านหนึ่งเป็นรูปมงกุฎ อีกด้านเป็นรูปหัวม้าจตุราช แต่มันก็เป็นเหรียญอันเดียวกัน การตั้งเธอขึ้นเป็นราชินีก็คือการฆ่าเธอ ดอร์นอาจลุกฮือขึ้นมาเพื่อเมอร์เซลลา แต่ลำพังดอร์นจะไม่พอหรอก ถ้าท่านฉลาดหลักแหลมอย่างที่สหายของเรายืนกราน ท่านย่อมต้องรู้เรื่องนี้ดี”

ที่เรียนมองชายอ้วนด้วยความสนใจใหม่ เขาพูดถูกทั้งสองเรื่องเลย การตั้งเธอขึ้นเป็นราชินีเท่ากับเป็นการฆ่าเธอ และข้าก็รู้ดี “การทำอะไรไม่เข้าทำคือสิ่งเดียวที่หลงเหลืออยู่สำหรับข้า อย่างน้อยแบบนี้ก็จะทำให้พี่สาวข้าชอกช้ำน้ำตาตกได้”

บัณฑิตอิลเลียริโอเอาหลังมืออมๆ ป้ายครีมรสหวานออกจากปาก “เส้นทางสู่คาสเตอร์ลิริอิกมิได้ผ่านทางดอร์นดอก สหายตัวน้อย แล้วก็ได้ไม่ได้เล่นผ่านได้ฉาก่าแพงด้วย แต่ก็มีเส้นทางอยู่นะจะบอกให้”

“ข้าเป็นคนทรยศชาติชั่ว เป็นผู้ปลงพระชนม์พระราชบิดา เป็นผู้สังหารญาติตัวเอง” การพูดถึงเส้นทางต่างๆ นี้ทำให้เขาหงุดหงิดขึ้นมา เขาคิดว่านี่เป็นเรื่องเล่นๆ ไร้ง

“สิ่งใดที่พระราชบิดาของข้าหนึ่งทำไว้ พระราชบิดาก็อาจลบล้างได้ เรามีเจ้าชายในเพนทอส สหายข้า เขาเป็นประธานในงานแต่งงานและงานเลี้ยง เขาไปไหนมาไหนทั่วเมืองในเสื้อหนังทำจากงาช้างและทองคำ ผู้ป่าวประกาศสามรายนำหน้าเขาไปพร้อมด้วยตาชั่งทองคำสำหรับการค้า ดาบเหล็กสำหรับสงคราม และสั้งเงินสำหรับความยุติธรรม ในวันแรกของทุกปีใหม่ เขาจะต้องพรากพรหมจรรย์ของหญิงบริสุทธิ์แห่งทุ่งหญ้าและหญิงบริสุทธิ์แห่งท้องทะเล” อิลเลียริโอโน้มตัวมาข้างหน้า เอาศอกเท้าโต๊ะ “แต่ถ้าพืชผลเกิดเสียหายหรือเราเกิดป่วยแพ้สงครามขึ้นมา เราก็จะปาดคอเขาเพื่อเอาใจหายเทพ และเลือกเจ้าชายองค์ใหม่จากสี่สิบตระกูลของเรา”

“ช่วยเตือนสติข้าอย่าไปเป็นเจ้าชายแห่งเพนทอสเข้าล่ะ”

“แล้วเจ็ดราชอาณาจักรของท่านต่างกันนักหรือ ไม่มีสันติภาพใดๆ ในเวสเทอร์อส ไม่มีคามยุติธรรม ไม่มีศรัทธา...และอีกไม่นานก็จะไม่มีอาหารด้วย

เมื่อผู้คนอดอยากและหวาดกลัวจนเหนื่อยหน่าย พวกเขาจะมองหาผู้ช่วยให้รอดพ้น”

“พวกนั้นก็คงมองหาแหละ แต่ถ้าผู้เดียวที่พวกเขาจะเจอคือสแตนนิส...”

“ไม่ใช่สแตนนิส และไม่ใช้เมอร์เซลลาด้วย” รอยยิ้มพร้อมฟันเหลืองฉีกกว้างขึ้น “ใครอื่น ซึ่งแข็งแกร่งกว่าทอมมิน อ่อนโยนกว่าสแตนนิส และมีสิทธิ์มากกว่าเด็กหญิงเมอร์เซลลา ผู้ช่วยให้รอดพ้นมาจากโพ้นทะเล เพื่อสมานแผลของเวสเทอร์อสที่กำลังหล่นเลือด”

“ถ้อยคำไพเราะนัก” ที่เรียนไม่ประทับใจ “แต่ถ้อยคำเป็นเพียงลมปากแล้วผู้ช่วยให้รอดพ้นเวรตะไลงนี้เป็นใครกันล่ะ”

“มังกร” พ่อค้าเนยแข็งเห็นสีหน้าของเขาเมื่อได้ยินเช่นนั้น และหัวเราะออกมา “มังกรสามหัว”